

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 193

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

16 lipca 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne Umowy o partnerstwie zawartej pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony

19. sesja odbyła się na Teneryfie (Hiszpania) w dniach od 29 marca do 1 kwietnia 2010 r..

2010/C 193/01

Protokół posiedzenia z dnia 29 marca 2010 r. (Poniedziałek)

Oficjalne posiedzenie inauguracyjne	1
Posiedzenie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	1
1. Skład Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	1
2. Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	1
3. Przyjęcie projektu porządku dziennego (AP/100.638)	1
4. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia 18. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE (Dz.U. C 68 z 18.3.2010)	1
5. Komunikaty współprzewodniczących wraz z decyzjami podjętymi podczas posiedzenia Prezydium w dniu 28 marca 2010 r.	1
6. Oświadczenie Andrisa Piebalgsa, komisarza ds. rozwoju	2
7. Tura pytań do Komisji	2
8. Działania podjęte przez Komisję w sprawie rezolucji przyjętych na 18. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, która odbyła się w Luandzie (Angola)	3
9. Debata z udziałem Komisji – pytania z sali	3
10. Dokumenty dotyczące strategii regionalnych	3
11. Dokumenty dotyczące strategii krajowych	3

PL

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 193/02

Protokół posiedzenia z dnia 30 marca 2010 r. (wtorek)

1. Zagadnienie pilne nr 1: Odbudowa i rekonstrukcja po klęsce na Haiti oraz związek pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi	4
2. Finansowe i gospodarcze skutki zmiany klimatu w państwach AKP	4
3. Skutki społeczne światowego kryzysu	4
4. Światowy Fundusz na rzecz walki z AIDS, gruźlicą i malarią	4

2010/C 193/03

Protokół posiedzenia z dnia 31 marca 2010 r. (środa)

1. Oświadczenie Paula Bunduku-Latha'ego, delegata ministerialnego ministra gospodarki, handlu, przemysłu i turystyki (Gabon), urzędującego przewodniczącego Rady AKP.	5
2. Oświadczenie Angela Lossady, wiceministra spraw zagranicznych (Hiszpania), urzędującego przewodniczącego Rady UE.	5
3. Tura pytań do Rady	5
4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	6
5. Sytuacja w Somalii: debata bez rezolucji	6
6. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych	6
7. Umowy o partnerstwie gospodarczym – stan prac: debata bez rezolucji	6
8. Banany – Porozumienie między UE a Ameryką Łacińską dotyczące bananów i jego wpływ na producentów bananów w AKP i UE: debata z deklaracją	6
9. Regiony najbardziej oddalone i ich rola w rozwoju regionalnym: debata bez rezolucji	7
10. Zagadnienie pilne nr 2: Wsparcie na rzecz umocnienia pokoju w Sudanie Południowym	7

2010/C 193/04

Protokół posiedzenia z dnia 1 kwietnia 2010 r. (czwartek)

1. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 31 marca 2010 r. (środa w godzinach porannych i popołudniowych)	8
2. Zwięzłe sprawozdania z warsztatów oraz debata w sprawie migracji	8
3. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	8
4. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych	8
5. Głosowanie nad projektami wniosków w sprawie dokumentów dotyczących strategii regionalnych (RSP) ..	9
6. Deklaracja	9
7. Sprawy różne	9
8. Termin i miejsce 20. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE	9

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJWSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ POMIĘDZY
CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP) Z JEDNEJ STRONY
A WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI Z DRUGIEJ STRONY

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 29 MARCA 2010 R. (PONIEDZIAŁEK)

(2010/C 193/01)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 11.10)

Oficjalne posiedzenie inauguracyjne

Głos na forum Zgromadzenia zabrali:

Paulino Rivero, szef rządu regionalnego Wysp Kanaryjskich, Charles Milupi, współprzewodniczący Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, Louis Michel, współprzewodniczący Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, oraz Miguel Angel Moratinos, minister spraw zagranicznych Hiszpanii.

(Posiedzenie zostało zawieszone o godz. 13.00 i wznowione o godz. 15.25)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Posiedzenie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Współprzewodniczący powitał wszystkich uczestników.

1. Skład Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Współprzewodniczący ogłosił, że przekazana przez władze państw AKP i przewodniczącego Parlamentu Europejskiego lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego zostanie dołączona do protokołu.

2. Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

Współprzewodniczący ogłosił, że władze państw AKP przekazały listę przedstawicieli spoza parlamentów. Zgodnie z art. 17 ust. 1 Umowy o partnerstwie oraz art. 1 Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego zaproponował, aby przedstawiciele ci zostali zarejestrowani, a lista ich nazwisk została umieszczona w załączniku do protokołu.

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne wyraziło zgodę.

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne postanowiło, że przedstawiciele Madagaskaru (Norbert-Richards) oraz Nigru (Goukoye) obecni na tej sesji otrzymają status obserwatorów z prawem do zabierania głosu, jeśli dany temat dotyczy ich kraju, bez prawa do głosowania.

3. Przyjęcie projektu porządku dziennego (AP/100.638)

Projekt porządku dziennego został przyjęty w formie wynikającej z niniejszego protokołu.

4. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia 18. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE (Dz.U. C 68 z 18.3.2010)

Protokół został zatwierdzony.

5. Komunikaty współprzewodniczących wraz z decyzjami podjętymi podczas posiedzenia Prezydium w dniu 28 marca 2010 r.

Współprzewodniczący przedstawił wyniki posiedzenia Prezydium z dnia 28 marca 2010 r.

Współprzewodniczący zaproponował, aby sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbyła się w dniach od 2 do 6 grudnia 2010 r., gdyż w ten sposób nie będzie kolidowała ze szczytem UE-Afryka, którego termin przypada na 29 i 30 listopada 2010 r. Zgromadzenie wyraziło zgodę na taką zmianę terminu, który zostanie oficjalnie potwierdzony w najbliższy czwartek, 1 kwietnia.

Współprzewodniczący ogłosił następujące terminy składania poprawek i pytań dotyczących sposobów głosowania:

- w odniesieniu do poprawek do projektów rezolucji zawartych w sprawozdaniach przedstawionych przez komisje stałe: poniedziałek, 29 marca, o godz. 18.00
- w odniesieniu do poprawek do projektów rezolucji kompromisowych oraz innych pilnych projektów rezolucji poddanych pod głosowanie: wtorek, 30 marca, o godz. 15.00
- w odniesieniu do pytań dotyczących sposobów głosowania: środa, 31 marca, o godz. 18.00, na piśmie.

Głos zabrali: Leinen, Assarid Imbarcaouane (Mali), Martínez Martínez, Czarnecki, Kaawa (Demokratyczna Republika Konga) i William (Seszele)

6. Oświadczenie Andrisa Piebalgsa, komisarza ds. rozwoju

Współprzewodniczący powitał komisarza i podziękował mu za zaangażowanie na rzecz Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego.

Komisarz Andris Piebalgs wygłosił oświadczenie.

7. Tura pytań do Komisji

Współprzewodniczący przedstawił zagadnienie.

W sumie złożono 36 pytań do Komisji.

Komisja odpowiedziała już wcześniej na pytania na piśmie, a komisarz Piebalgs udzielił ustnych odpowiedzi na dodatkowe pytania złożone przez następujące osoby:

Pytanie nr 1 skierowane przez p. Goebbelsa w sprawie skuteczności pomocy dla Haiti.

Pytanie nr 3 skierowane przez p. Castex w sprawie wsparcia dla opieki zdrowotnej w ramach śródkresowego przeglądu 10. EFR.

Pytanie nr 11 skierowane przez p. Striffler (reprezentowaną przez p. Pongę) w sprawie ogólnego zasięgu programu Malaria 2010 oraz milenijnych celów rozwoju w zakresie ochrony zdrowia.

Pytanie nr 12 skierowane przez p. Neusera w sprawie niedoboru personelu medycznego w państwach AKP.

Pytanie nr 13 skierowane przez p. Leinena w sprawie podrabianych leków w państwach AKP.

Pytanie nr 17 skierowane przez p. Cashmana (reprezentowanego przez p. Gurmai) w sprawie dyskryminacji mniejszości seksualnych.

Pytanie nr 18 skierowane przez p. Bearder (reprezentowaną przez p. Aylwarda) w sprawie milenijnych celów rozwoju związanych z osobami niepełnosprawnymi.

Pytanie nr 22 skierowane przez p. Zimmer w sprawie instrumentu AKP-UE na rzecz wody.

Pytanie nr 5 skierowane przez p. Jäätteenmäki (reprezentowaną przez p. Mandersa) w sprawie dofinansowania rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich z EFR w państwach AKP.

Pytanie nr 29 skierowane przez p. Christensena w sprawie WPR i zakłóceń w wymianie handlowej.

Pytanie nr 30 skierowane przez p. Guerrero Saloma w sprawie zobowiązań Komisji względem sektora rolnego w ramach przeciwdziałania skutkom zmiany klimatu.

Pytanie nr 23 skierowane przez p. Williama (Seszele) w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa (RFMO).

Pytanie nr 6 skierowane przez p. Tiroliena w sprawie dokumentu dotyczącego strategii regionalnych (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) na lata 2008-2013 (10. EFR).

Pytanie nr 25 skierowane przez p. Mato Adrovera (reprezentowanego przez p. Estaras Farragut) w sprawie komunikatu Komisji z czerwca 2009 r. zatytułowanego „Połączenia między Afryką i Europą: w kierunku wzmocnienia współpracy w zakresie transportu”.

Pytanie nr 32 skierowane przez p. Carvalho w sprawie strategicznego partnerstwa pomiędzy regionami peryferyjnymi UE w obszarze Atlantyku a sąsiadującymi z nimi państwami AKP.

Pytanie nr 33 skierowane przez p. Pongę w sprawie współpracy regionalnej - sposoby usprawniania współpracy państw AKP z regionami najbardziej oddalonymi UE.

Pytanie nr 14 skierowane przez p. Martina w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) w dwustronnych umowach handlowych.

Pytanie nr 15 skierowane przez p. Sargentini w sprawie migracji.

Pytanie nr 19 skierowane przez p. Gurmai w sprawie swobody obiegu informacji i komunikowania się.

Pytanie nr 24 skierowane przez p. Kamar (Kenia) w sprawie współpracy w zakresie zwalczania międzynarodowej działalności terrorystycznej.

Pytanie nr 4 skierowane przez p. Hall w sprawie budżetyzacji Europejskiego Funduszu Rozwoju.

Pytanie nr 7 skierowane przez p. Assarida Imbarcaouanego (Mali) w sprawie mechanizmu FLEX.

Pytanie nr 26 skierowane przez p. Mandersa w sprawie wyborczych misji obserwacyjnych jako stałego instrumentu WZP.

Pytanie nr 34 skierowane przez p. Arifa w sprawie spójności polityki w zakresie rozwoju.

Pytanie nr 2 skierowane przez p. Kaczmarka w sprawie udziału europejskich sił szybkiego reagowania w działaniach podejmowanych w związku z klęskami żywiołowymi.

Pytanie nr 9 skierowane przez p. Gahlera w sprawie bezprawnych prób wywłaszczenia europejskich inwestorów w Bamako, Mali.

Pytanie nr 10 skierowane przez p. Togę (Etiopia) w sprawie Somalii.

Pytanie nr 16 skierowane przez p. Gomes w sprawie ochrony praw człowieka w Kabindzie.

Pytanie nr 20 skierowane przez p. Schmidta w sprawie Dawita Isaaka.

Pytanie nr 21 skierowane przez p. Bundu (Sierra Leone) w sprawie skutków niestabilnej sytuacji w Sierra Leone.

Pytanie nr 27 skierowane przez p. Schenllhardta w sprawie wyborów w Republice Gwinei w czerwcu 2010 r.

Pytanie nr 36 skierowane przez p. Rivasi w sprawie działań następczych związanych z rezolucją w sprawie sytuacji na Madagaskarze.

8. Działania podjęte przez Komisję w sprawie rezolucji przyjętych na 18. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE, która odbyła się w Luandzie (Angola)

Komisarz Piebalgs nawiązał do rozdanego wcześniej dokumentu zawierającego szczegóły działań następczych podjętych przez Komisję w związku z rezolucjami przyjętymi w Luandzie (Angola).

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Charles MILUPI

Współprzewodniczący

9. Debata z udziałem Komisji – pytania z sali

Głos zabrali: Schmidt, Hoarau, William (Seszele), Manirakiza (Burundi), Deerpalsing (Mauritius), Carvalho, Gomes, Durant, Tirolien, Naib (Erytrea), Sylla (Mali), Martínez Martínez, Manders i Sall (Senegal).

Komisarz odniósł się do kwestii poruszonych przez każdego członka.

10. Dokumenty dotyczące strategii regionalnych

Współprzewodniczący oświadczył, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne przyjmie projekty wniosków Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu w czwartek.

Współprzewodniczący tejże Komisji omówili dokumenty dotyczące strategii regionalnych, a następnie głos zabrali następujący współsprawozdawcy sześciu dokumentów strategicznych:

— Karaiby: p. Jean-Marie (Saint Lucia) oraz p. Martin.

— Afryka Wschodnia, Afryka Południowa i Ocean Indyjski: p. William (Seszele) oraz p. Hoarau.

— Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju: p. Mwansa (Zambia) oraz p. Mayer (reprezentowany przez p. Gahlera).

— Afryka Środkowa: p. Kaawa (Demokratyczna Republika Konga) oraz p. Arif.

— Afryka Zachodnia: p. Tambuwal (Nigeria) oraz p. Goerens (nieobecny).

— region Pacyfiku: p. Vaipulu (Tonga) oraz p. Engel.

Głos zabrali: Carvalho, Czarnecki, Hamatoukour (Kamerun), Hall, Nedelcheva, Guerrero Salom i Hoarau.

Komisarz odniósł się do uwag i pytań członków.

11. Dokumenty dotyczące strategii krajowych

Głos zabrali: Mporogomyi (Tanzania) oraz Mugambe (Uganda).

Komisarz odniósł się do kwestii poruszonych przez każdego członka.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 19.20)

Charles MILUPI oraz
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Mohammed Ibn CHAMBAS oraz
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekreтары generalni

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 30 MARCA 2010 R. (WTOREK)

(2010/C 193/02)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.05)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Charles MILUPI

Współprzewodniczący

1. Zagadnienie pilne nr 1: Odbudowa i rekonstrukcja po klęsce na Haiti oraz związek pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi

Zagadnienie omówili: Andris Piebalgs, komisarz ds. rozwoju, oraz Margareta Wahlström, specjalny przedstawiciel sekretarza generalnego ds. redukcji ryzyka wynikającego z zagrożeń naturalnych – Sekretariat Międzynarodowej Strategii Ograniczania Skutków Katastrof ONZ (UNISDR).

Głos zabrali: Ronzulli, Jiménez (Dominikana), Tirolen, Hamatoukour (Kamerun), De Sarnez, Durant, Toga (Etiopia), Legutko, Assarid Imbarcaouane (Mali), Hoarau, Baldeh (Gambia), Noel (Grenada), Kaczmarek, Ramotar (Gujana), Guerrero Salom, Nicholson, Zanicchi, Goebbels, Straker (Saint Vincent i Grenadyny), Ponga, Sall (Senegal), Zwiefka i Gomes.

Domenico Rosa (Komisja Europejska) odniósł się do komentarzy i pytań członków.

2. Finansowe i gospodarcze skutki zmiany klimatu w państwach AKP**Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu****Sprawozdanie Butiego Manameli (RPA) oraz Franka Engela**

Buti Manamela (RPA) i Frank Engel przedstawili sprawozdanie.

Głos zabrali: Awudu Mbaya (Kamerun), Carvalho, Guerrero Salom, Toga (Etiopia), Jensen, Amon-Ago (Wybrzeże Kości Słoniowej), Ramotar (Gujana), Klass, Mugambe (Uganda), Leinen, Nicholson, Gurmai, Djimai (Czad), Mwansa (Zambia), Roithová, William (Seszele), Sall (Senegal) i Rosa (Komisja Europejska).

Buti Manamela (RPA) i Frank Engel podsumowali debatę.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

3. Skutki społeczne światowego kryzysu**Komisja Spraw Społecznych i Środowiska****Sprawozdanie Gibsona Hlophe'a (Suazi) oraz Juana Fernanda Lópeza Aguilara**

Gibson Hlophe (Suazi) i Norbert Neuser (w zastępstwie Juana Fernanda Lópeza Aguilara) przedstawili sprawozdanie.

Głos zabrali: Ronzulli, Gurmai, Rivasi, Amon-Ago (Wybrzeże Kości Słoniowej), Czarnecki, Nedelcheva, Ramotar (Gujana), Christensen, Sithole (Mozambik), Händel, Bauer, William (Seszele), Hall, Tapsoba (Burkina Faso), Gomes, Schnellhardt, Deerpalsing (Mauritius) i Rosa (Komisja Europejska).

Gibson Hlophe (Suazi) i Norbert Neuser podsumowali debatę.

4. Światowy Fundusz na rzecz walki z AIDS, gruźlicą i malarią

Svend Robinson, główny doradca w Światowym Funduszu, omówił zagadnienie.

Głos zabrali: Hamatoukour (Kamerun), Papalii (Samoa), Bundu (Sierra Leone), Castex, Tiheli (Lesoto), Baradandikanya (Burundi), Bullman, Milupi (współprzewodniczący), Seriche Dougan (Gwinea Równikowa), Mwansa (Zambia).

Svend Robinson odniósł się do kwestii poruszonych podczas debaty.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 12.50)

Charles MILUPI oraz

Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Mohammed Ibn CHAMBAS oraz

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekreтары generalni

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 31 MARCA 2010 R. (ŚRODA)

(2010/C 193/03)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.10)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

1. **Oświadczenie Paula Bunduku-Latha'ego**, delegata ministerialnego ministra gospodarki, handlu, przemysłu i turystyki (Gabon), urzędującego przewodniczącego Rady AKP.

Paul Bunduku-Latha wygłosił oświadczenie w imieniu Rady AKP.

2. **Oświadczenie Angela Lossady**, wiceministra spraw zagranicznych (Hiszpania), urzędującego przewodniczącego Rady UE.

Angel Lossada wygłosił oświadczenie w imieniu Rady UE.

3. **Tura pytań do Rady**

Do Rady AKP skierowano osiem pytań.

Paul Bunduku-Latha odpowiedział na następujące pytania oraz pytania dodatkowe:

Pytanie nr 1 skierowane przez p. Togę (Etiopia) w sprawie Somalii.

Pytanie nr 2 skierowane przez p. Schmidta i p. Bearder (nieobecna) w sprawie Murraya Watsona i Patricka Amukhumy.

Pytanie nr 3 skierowane przez p. Williama (Seszele) w sprawie pomocy dla państw AKP dotkniętych działalnością piratów.

Pytanie nr 4 skierowane przez p. Kaczmarka w sprawie powołania specjalnego przedstawiciela ds. przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci podczas konfliktów zbrojnych.

Pytanie nr 5 skierowane przez p. Mato Adrovera w sprawie zacieśnienia współpracy regionalnej między państwami AKP i regionami peryferyjnymi UE poprzez ustanowienie obszarów współpracy.

Pytanie nr 6 skierowane przez p. Christensena w sprawie biopaliw.

Pytanie nr 7 skierowane przez p. De Sarnez w sprawie regionalnych przedstawicielstw w negocjacjach AKP-UE.

Pytanie nr 8 skierowane przez p. Mandersa w sprawie młodych piłkarzy przybywających do UE z Afryki.

Autorzy pytań nr 4, 5 i 8 byli nieobecni.

Do Rady UE skierowano dwadzieścia jeden pytań.

Angel Lossada odpowiedział na następujące pytania oraz pytania dodatkowe:

Pytanie nr 14 skierowane przez p. Arifa w sprawie liberalizacji usług finansowych w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym.

Pytanie nr 9 skierowane przez p. Durant w sprawie Haiti.

Pytanie nr 11 skierowane przez p. Zanicchi w sprawie sytuacji kryzysowych – ochrona zaginionych dzieci na Haiti.

Pytanie nr 19 skierowane przez p. Schenllhardta w sprawie działań wojskowych u wybrzeży Somalii.

Pytanie nr 20 skierowane przez p. Schmidta i p. Bearder (nieobecna) w sprawie Murraya Watsona i Patricka Amukhumy.

Pytanie nr 13 skierowane przez p. Assarida Imbarcaouanego w sprawie traktatu lizbońskiego i umowy z Kotonu.

Pytanie nr 15 skierowane przez p. Castex w sprawie milenijnego celu rozwoju nr 5.

Pytanie nr 22 skierowane przez p. Williama (Seszele) w sprawie zmiany klimatu – wartości docelowych emisji dwutlenku węgla.

Pytanie nr 26 skierowane przez p. Ronzulli w sprawie przepaści cyfrowej.

Pytanie nr 27 skierowane przez p. Christensena w sprawie biopaliw.

Angel Lossada odpowiedział łącznie na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 10 skierowane przez p. Jäätteenmäki (nieobecna) w sprawie reagowania i koordynacji działań UE w sytuacjach kryzysowych oraz pytanie nr 12 skierowane przez p. Tiroliena w sprawie europejskiego instrumentu na rzecz obrony cywilnej.

Pytanie nr 17 skierowane przez p. Togę (Etiopia) w sprawie Somalii oraz pytanie nr 18 skierowane przez p. Kamar (Kenia) w sprawie Somalii.

Pytanie nr 25 skierowane przez p. Mato Adrovera w sprawie ustanowienia „euro-afrykańskiego atlantyckiego obszaru współpracy” obejmującego regiony peryferyjne UE (Wyspy Kanaryjskie, Azory i Madery) i sąsiadujące z nimi państwa AKP oraz pytanie nr 29 skierowane przez p. Carvalho w sprawie połączeń transportowych między regionami peryferyjnymi i Europą kontynentalną a sąsiednimi państwami trzecimi.

Pytanie nr 21 skierowane przez p. Leinena w sprawie polityki państw AKP w zakresie zmiany klimatu oraz pytanie nr 23 skierowane przez p. Hall w sprawie działań związanych ze zmianą klimatu podjętych w następstwie CoP15.

Autorzy pytań nr 24, 28 i 16 byli nieobecni i w związku z tym nie uzyskali odpowiedzi.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Charles MILUPI

Współprzewodniczący

4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Debatę otwartą z Radą poprzedziła relacja Paula Bunduku-Latha'ego i Angela Lossady z przeglądu umowy z Kotonu.

Głos zabrali: Carvalho, Schmidt, Mitchell, Martin, Sall (Senegal), William (Seszele), Straker (St. Vincent i Grenadyny), Hamatoukour (Kamerun), Naib (Erytrea), Manirakiza (Burundi) i Deerpalsing (Mauritius).

Paul Bunduku-Latha i Angel Lossada odnieśli się do poruszonych kwestii.

5. Sytuacja w Somalii: debata bez rezolucji

Oświadczenia wygłosili Boubacar Gaoussou Diarra, szef misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM), oraz Mohamed Nur, przewodniczący parlamentu tymczasowego w Somalii.

Głos zabrali: Kaczmarek, Naib (Erytrea), Castex, Toga (Etiopia), Michel, Assarid Imbarcaouane (Mali), Sargentini, Mugambe (Uganda), Callanan, Händel, Gitura (Kenia), Lisek i Rosa (Komisja Europejska).

P. Abdullahi (Nigeria) wygłosił oświadczenie w sprawie sytuacji w Nigerii i potępił ingerencję Libii (sugerując podział Nigerii na dwie części) w sprawy suwerennego państwa Nigerii.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 12.50 i wznowione o godz. 15.10)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Charles MILUPI

Współprzewodniczący

Na wniosek p. Martíneza Martíneza Zgromadzenie uczciło minutą ciszy pamięć ofiar ataku terrorystycznego w Moskwie w dniu 29 marca 2010 r.

6. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych

Wystąpienia reprezentantów Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES) i regionalnych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego.

P. Jahier, przewodniczący komitetu monitorującego AKP-UE przy EKES, oraz p. Kimera, członek komitetu monitorującego AKP-UE przy EKES, przedstawili stosowne wystąpienia.

Głos zabrali: Mporogomyi (Tanzania), William (Seszele) i Durant.

7. Umowy o partnerstwie gospodarczym – stan prac: debata bez rezolucji

Głos zabrali: Machado (Komisja Europejska), Hamatoukour (Kamerun), Schnellhardt, Sylla (Mali), Carvalho, Arif, Rinaldi, Sithole (Mozambik), Sargentini, Mporogomyi (Tanzania), Sturdy, William (Seszele), Abdullahi (Nigeria), Zimmer, Tapsoba (Burkina Faso) i Malahoo Forte (Jamajka).

8. Banany – Porozumienie między UE a Ameryką Łacińską dotyczące bananów i jego wpływ na producentów bananów w AKP i UE: debata z deklaracją

Głos zabrali: Jean Marie (Saint Lucia), Owona Kono (Kamerun), Cologan (prezes Stowarzyszenia Europejskich Producentów Bananów), Machado (Komisja Europejska), Mato Adrover, Tirolien, Rinaldi, Amon-Ago (Wybrzeże Kości Słoniowej), Durant, Mugambe (Uganda), Sturdy, Straker (Saint Vincent i Grenadyny), Hoarau, Gahler, Malahoo Forte (Jamajka), Arif, Ponga i Ramotar (Gujana).

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Owona Kono (Kamerun), Mato Adrover, Tirolien, William (Seszele), Alfonsi, Hoarau, Ponga, Martínez Martínez i Carvalho.

9. Regiony najbardziej oddalone i ich rola w rozwoju regionalnym: debata bez rezolucji

Zgromadzenie zostało poinformowane, że członkowie AKP Prezydium bardziej szczegółowo rozważą wspólny projekt rezolucji przed podjęciem decyzji w sprawie jej treści.

Głos zabrali: Casas (regionalny minister spraw zagranicznych w rządzie Wysp Kanaryjskich), Laissy (Komisja Europejska),

10. Zagadnienie pilne nr 2: Wsparcie na rzecz umocnienia pokoju w Sudanie Południowym

Głos zabrali: Rosa (Komisja Europejska), Naib (Erytrea), Toga (Etiopia), Guerrero Salom, Gahler, Schmidt, Durant, Mugambe (Uganda), Händel, Mporogomyi (Tanzania), Gurmai, Schnellhardt, Włosowicz, Estaras Ferragut, Zanicchi, Hamdi (Sudan), Carvalho i Manamela (RPA).

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 19.00)

Charles MILUPI oraz

Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Mohammed Ibn CHAMBAS oraz

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekreтары generalni

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 1 KWIETNIA 2010 R. (CZWARTEK)

(2010/C 193/04)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.05)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Charles MILUPI

Współprzewodniczący

Współprzewodniczący Charles Milupi ogłosił, że współprzewodniczącego Louisa Michela zastąpi Kader Arif.

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.642)

1. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 31 marca 2010 r. (środa w godzinach porannych i popołudniowych)

Grupy PPE i ALDE złożyły wniosek o oddzielne głosowanie nad punktem A preambuły. Punkt ten został przyjęty.

Protokół został zatwierdzony.

P. Manamela (RPA) złożył poprawkę ustną do popr. 1 i poprawka została przyjęta.

2. Zwięzłe sprawozdania z warsztatów oraz debata w sprawie migracji

Złożono wniosek o oddzielne głosowanie nad art. 10, 13 i 16. Wszystkie te artykuły zostały odrzucone.

Przedstawiono następujące sprawozdania z warsztatów:

Zmieniona rezolucja została przyjęta.

— Jo Leinen w sprawie odnawialnych źródeł energii i zaopatrzenia w wodę

— Skutki społeczne światowego kryzysu

— Glen Benedict Noel (Grenada) w sprawie zrównoważonej turystyki

Sprawozdanie Gibsona Hlophe'a (Suazi) oraz Juana Fernanda Lópeza Aguilara

— Mariya Nedelcheva w sprawie migracji w regionie

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/100.640)

Po przedstawieniu sprawozdań z warsztatów nastąpiła debata wraz z pytaniami z sali.

Grupa S&D złożyła wniosek o oddzielne głosowanie nad ust. 6. Ustęp ten został przyjęty.

Głos zabrali: Gahler, Mato Adrover, Ponga, Assarid Imbarcaouane (Mali), Guerrero Salom, William (Seszele), Jensen, Hamatoukour (Kamerun), Zimmer i Ould Guelaye (Mauretania).

P. Schnellhardt złożył poprawkę ustną polegającą na dodaniu nowego ustępu 19a. Poprawka ta została odrzucona.

Zmieniona rezolucja została przyjęta.

Sprawozdawca podsumował debatę.

3. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych**4. Głosowanie nad projektami rezolucji pilnych**

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Projekt rezolucji pilnej w sprawie odbudowy i rekonstrukcji po klęsce na Haiti oraz związku pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi (AKP-UE/100.726/comp)

— Finansowe i gospodarcze skutki zmiany klimatu w państwach AKP

P. Assarid Imbarcaouane (Mali) złożył trzy poprawki ustne odpowiednio do tiretu 4, ust. 2b i 2c. Poprawki te zostały przyjęte.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

Sprawozdanie Butiego Manameli (RPA) oraz Franka Engela

— Projekt rezolucji pilnej w sprawie wsparcia dla umocnienia pokoju w Sudanie Południowym (AKP-UE/100.725)

P. Mugambe (Uganda) złożył poprawkę ustną do punktu B preambuły. Poprawka ta została przyjęta.

P. Gahler złożył poprawkę ustną do punktu E preambuły. Poprawka ta została przyjęta.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

5. Głosowanie nad projektami wniosków w sprawie dokumentów dotyczących strategii regionalnych (RSP)

— Wnioski w sprawie dokumentów dotyczących strategii regionalnych zostały przyjęte przez aklamację.

6. Deklaracja

— Deklaracja w sprawie porozumienia między UE a Ameryką Łacińską dotyczącego bananów i jego wpływu na producentów bananów w AKP i UE została przyjęta przez aklamację.

Współprzewodniczący ogłosił, że deklaracja w sprawie regionów peryferyjnych omawiana na posiedzeniu Prezydium w niedzielę, 29 marca 2010 r., nie zostanie poddana głosowaniu, ponieważ członkowie Prezydium pochodzący z krajów AKP potrzebują dalszych konsultacji ze swoimi doradcami i wyborcami.

7. Sprawy różne

P. William (Seszele) przypomniał o zbliżającym się V Regionalnym Spotkaniu na Seszelach w lipcu 2010 r.

P. Malahoo Forte (Jamajka) mówiła o strukturze organizacyjnej Zgromadzenia. Współprzewodniczący Charles Milupi, pełniący obowiązki współpracującego Kader Arif oraz Assarid Imbarcaouane odnieśli się do poruszonych kwestii.

8. Termin i miejsce 20. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE

20. sesja WZP odbędzie się w dniach od 2 do 5 grudnia 2010 r. w Kinszasie (Demokratyczna Republika Konga).

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 10.45)

Charles MILUPI oraz
Kader ARIF (pełniący obowiązki)
Współprzewodniczący

Mohammed Ibn CHAMBAS oraz
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

MILUPI (ZAMBIA), współprzewodniczący
BOTSWANA (wiceprzewodniczący)
BURUNDI (wiceprzewodniczący)
KAMERUN (wiceprzewodniczący)
KONGO (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)
WYSPY COOKA (wiceprzewodniczący)
GUJANA (wiceprzewodniczący)
LESOTO (wiceprzewodniczący)
LIBERIA (wiceprzewodniczący)
MALI (wiceprzewodniczący)
SAINT VINCENT i GRENADYNY (wiceprzewodniczący)
TANZANIA (wiceprzewodniczący)
TUVALU (wiceprzewodniczący)
ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BURKINA FASO
REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga)
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
DOMINIKANA
GWINEA RÓWNIKOWA
ERYTREA
ETIOPIA
FIDŻI
GABON

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący
ARIF (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
HOARAU (wiceprzewodniczący)
KLASS (wiceprzewodniczący)
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
McAVAN (wiceprzewodniczący)
RONZULLI (wiceprzewodniczący)
GOERENS (wiceprzewodniczący)
SCOTTA' (wiceprzewodniczący)
ROITHOVÁ (wiceprzewodniczący)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodniczący)
ALFONSI
ALVES
BAUER
BEARDER
BOVÉ
BULLMANN
CALLANAN
CARVALHO
CASA
CASINI
CASPARY
CASTEX
CHRISTENSEN
COELHO
DE KEYSER
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
DURANT
ENGEL
ESTARÀS FERRAGUT

Przedstawiciele AKP

GAMBIA
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
HAITI
JAMAJKA
KENIA
KIRIBATI
MADAGASKAR
MALAWI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK
NAMIBIA
NAURU (Republika)
NIGER
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAMOA
WYSPY ŚW. TOMASZA I KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
RPA
SUDAN
SURINAM
SUAZI
TIMOR WSCHODNI

Przedstawiciele PE

FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GAHLER
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JADOT
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KORHOLA
KUHN
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MOREIRA
NEDELICHEVA
NEUSER
ROSSI
SCHLYTER
SCHMIDT
SCHNELLHARDT
SCICLUNA
SENYSZYN
SPERONI
STRIFFLER
STURDY

Przedstawiciele AKP

TOGO

TONGA

TRYNIDAD I TOBAGO

UGANDA

VANUATU

ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

TIROLIEN

TOIA

VLASÁK

WIELAND

ZANICCHI

ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

SAINT VINCENT i GRENADYNY (współprzewodniczący)

PAPALII (SAMOA), wiceprzewodniczący

DAYORI (BENIN), wiceprzewodniczący

ANTIGUA I BARBUDA

REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA

IBOVI (KONGO, Republika Kongo)

AMON-AGO (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)

DŻIBUTI

TOGA (ETIOPIA)

SINGH (FIDŻI)

ROGOMBE (GABON)

GWINEA

RAMOTAR (GUJANA)

BEAUPLAN (HAITI)

TIHELI (LESOTO)

MOSES (LIBERIA)

NORBERT-RICHARD (MADAGASKAR)

ASSARID IMBARCAOUANE (MALI)

NAMBALU (NAMIBIA)

NAURU

NIUE

PAPUA NOWA GWINEA

HAMDI-H-OSMAN (SUDAN)

Van GENDEREN (SURINAM)

KLASSOU (TOGO)

HLONGWANE (ZIMBABWE)

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący

KORHOLA, wiceprzewodniczący

CASTEX, wiceprzewodniczący

ALFONSI

CALLANAN

CASINI

DE KEYSER

DE MITA

DURANT

FERREIRA, Elisa

GAHLER

GRIESBECK

HANNAN

HÄNDEL

KACZMAREK

LE PEN

MANDERS

MARTÍNEZ MARTÍNEZ

MOREIRA

NICHOLSON

ROITHOVÁ

SCOTTA'

SCHMIDT

SPERONI

STRIFFLER

WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

KUTEKALA KAAWA (KONGO (Demokratyczna Republika Konga)), współprzewodniczący

MUGAMBE (UGANDA), wiceprzewodniczący

BUNDU (SIERRA LEONE), wiceprzewodniczący

PINTO (ANGOLA)

BAHAMY

BELIZE

WYSPY COOKA

MALABO (GWINEA RÓWNIKOWA)

KASSA TEKLE (ERYTREA)

FUSEINI (GHANA)

MALAHOO FORTE (JAMAJKA)

APIRA (MALAWI)

OULD GUELAYE (MAURETANIA)

DEERPALSING (MAURITIUS)

ABDULLAHI (NIGERIA)

PALAU

POLISI (RWANDA)

SAINT KITTS I NEVIS

JEAN-MARIE (SAINT LUCIA)

WYSPY ŚW. TOMASZA I KSIĄŻĘCA

SALL (SENEGAL)

WILLIAM (SESZELE)

MANAMELA (RPA)

VAIPULU (TONGA)

TUVALU

MWANSA (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca

LEGUTKO, wiceprzewodniczący

ALVES, wiceprzewodniczący

ARIF

BOVÉ

BULLMANN

CASPARY

ENGEL

FORD

GOERENS

GUERRERO SALOM

HOARAU

JENSEN

KUHN

MARTIN

MATO ADROVER

MAYER

McMILLAN-SCOTT

MICHEL

MITCHELL

SCHLYTER

ŠŤASTNÝ

SCICLUNA

STURDY

TIROLIEN

ZANICCHI

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

SITHOLE (MOZAMBIK), współprzewodniczący

KENIA, wiceprzewodniczący

NOEL (GRENADA), wiceprzewodniczący

BRATHWAITE (BARBADOS)

MOTLHALE (BOTSWANA)

TAPSOBA (BURKINA FASO)

MANIRAKIZA (BURUNDI)

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodniczący

BAUER, wiceprzewodniczący

NEDELICHEVA, wiceprzewodniczący

BEARDER

CHRISTENSEN

COELHO

DELVAUX

Członkowie z ramienia AKP

HAMATOUKOUR (KAMERUN)

ALMADA (REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYLĄDKA)

DARBO (CZAD)

KOMORY

DOMINIKA

JIMÉNEZ (DOMINIKANA)

BALDEH (GAMBIA)

GWINEA BISSAU

KIRIBATI

WYSPY MARSHALLA

MIKRONEZJA (Federacja)

NIGER

WYSPY SALOMONA

SOMALIA

HLOPE (SUAZI)

MPOROGOMYI (TANZANIA)

TIMOR WSCHODNI

TRYNIDAD I TOBAGO

TOSUL (VANUATU)

Członkowie z ramienia PE

DE SARNEZ

ESTARÀS FERRAGUT

FERREIRA, João

HALL

HAUG

JADOT

JOLY

KLASS

LÓPEZ AGUILAR

McAVAN

NEUSER

OUZKÝ

RONZULLI

ROSSI

SCHNELLHARDT

SENYSZYN

TOIA

VLASÁK

ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH OD 29 MARCA DO 1 KWIETNIA NA TENERYFIE (HISZPANIA)

MILUPI (Zambia), współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
PINTO (Angola)	ALFONSI
BRATHWAITE (Barbados)	ARIF (wiceprzewodniczący) ⁽¹⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
FERNANDEZ (Belize)	AYLWARD (za BEARDERA)
DAYORI (Benin)	BAUER
MOTLHALE (Botswana) (wiceprzewodniczący)	BULLMANN
TAPSOBA (Burkina Faso)	CALLANAN
MANIRAKIZA (Burundi) (wiceprzewodniczący)	CARVALHO
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	CASTEX
ALMADA (Republika Zielonego Przylądka)	CHRISTENSEN
DARBO (Czad)	CZARNECKI (za FORDA)
IBOVI (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)	DE SARNEZ ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
KUTEKALA KAAWA (Demokratyczna Republika Konga)	DURANT
AMON-AGO (Wybrzeże Kości Słoniowej)	ENGEL
SOUBANE (Dżibuti)	ESTARÀS FERRAGUT
JIMÉNEZ (Dominikana)	GAHLER
SERICHE DOUGAN (Gwinea Równikowa)	GERINGER DE OEDENBERG (za MOREIRE)
NAIB (Erytrea)	GOEBBELS (za DE KEYSER)
TOGA (Etiopia)	GOMES (za FERREIRA, Elisa) ⁽¹⁾ ⁽²⁾
ROGOMBE (Gabon)	GUERRERO SALOM
BALDEH (Gambia)	GURMAI (za TOIA)
KUMI (Ghana) (*)	HALL ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
NOEL (Grenada)	HÄNDEL
RAMOTAR (Gujana) (wiceprzewodniczący)	HAUG
BEAUPLAN (Haiti)	HIGGINS (za KUHN)
MALAHOO FORTE (Jamajka)	HOARAU (wiceprzewodniczący)
KEMBI-GITURA (Kenia) (*)	JENSEN
TIHELI (Lesoto) (*) (wiceprzewodniczący)	KACZMAREK
KOLLIE (Liberia) (wiceprzewodniczący)	KLASS (wiceprzewodniczący)
AIPIRA (Malawi)	KORHOLA
ASSARID IMBARCAOUANE (Mali) (wiceprzewodniczący)	LEGUTKO
OULD GUELAYE (Mauretania)	LEINEN (za ALVES)
DEERPALSING (Mauritius)	LISEK (za DELVAUX)
SITHOLE (Mozambik)	LULLING (za STRIFFLER)
NAMBAHU (Namibia)	MANDERS
ABDULLAHI (Nigeria)	MARTIN

POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
JEAN MARIE (Saint Lucia)	MATO ADROVER ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
STRAKER (Saint Vincent i Grenadyny) (wiceprzewodniczący)	MITCHELL
PAPALII (Samoa)	NEDELICHEVA
SALL (Senegal)	NEUSER
WILLIAM (Seszele)	NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
BUNDU (Sierra Leone)	OUZKÝ (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
MA'AHANUA (Wyspy Salomona) (*)	PONGA (za CASPARY)
AWALE (Somalia)	PREDA (za COELHO)
MANAMELA (RPA)	RINALDI (za GOERENS) ⁽³⁾
TAHA (Sudan) (*)	RIVASI (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
Van GENDEREN (Surinam) (*)	ROITHOVÁ (wiceprzewodniczący)
HLOPHE (Suazi)	RONZULLI (wiceprzewodniczący)
MPOROGOMYI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)	SARGENTINI (za SCHLYTER) ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
KLASSOU (Togo)	SCHMIDT
VAIPULU (Tonga)	SCHNELLHARDT
NELESONE (Tuvalu) (wiceprzewodniczący)	SCICLUNA
MUGAMBE (Uganda)	SENYSZYN
TOSUL (Vanuatu)	SPERONI
MWANSA (Zambia)	ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
HLONGWANE (Zimbabwe)	STURDY
	TIROLIEN
	WIELAND
	WŁOSOWICZ (za HANNANA)
	ZANICCHI
	ZIMMER
	ZWIEFKA (za CASA) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾

OBSERWATORZY:

KUBA
MARICHAL

MADAGASKAR
NORBERT RICHARD (*)

NIGER
GOUKOYE (*)

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 29 marca 2010 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 30 marca 2010 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 31 marca 2010 r.

⁽⁴⁾ Obecni w dniu 1 kwietnia 2010 r.

Ponadto obecni:**ANGOLA**

ALEXANDRE
KABANGU
MENDES DOS SANTOS
SIMBRÃO da CARVALHO

BENIN

ALIA
SEIDOU ADAMBI

BURKINA FASO

OUEDRAOGO
OUOBA

BURUNDI

BARADANDIKANYA
GAHIMBARE
HARUSHINGINGO
KAVURE
NIYONGERE

KAMERUN

AWUDU MBAYA
KOMBO
OWONA KONO

CZAD

DJIMAI
MALLOUM

KONGO (Republika Konga)

BALOU
BOUNKOULOU
MBOYI
MOKA

KONGO (Demokratyczna Republika Konga)

BETYNA NGILASE
KAMBAYI
MABAYA GIZI AMINE
NENGA GAMANDA

GWINEA RÓWNIKOWA

NFA NDONG NSENG
OLO BAHANONDE

ETIOPIA

ABERA
AHMEDIN
GEBRE-CHRISTOS

GABON

MESSONE
NGOYO MOUSSAVOU

GAMBIA

JAGNE

GHANA

KUMI

HAITI

JOAZILE

MALI

BA
CISSE
SYLLA

MAURETANIA

BILAL
KAMARA
OULD HAMOUL
OULD ZAMEL

MAURITIUS

GUNNEESSEE

MOZAMBIK

DOS SANTOS LUCAS

NIGERIA

BARAYA

RWANDA

AYINKAMIYE

SAMOA

CHAN TUNG

SENEGAL

DEMBA DIOP
EL WALY DIOP

SIERRA LEONE

BUYA
JUMU
TORTO

RPA

DAVIDSON
SIBHIDLA
SOOKLAL

SUAZI

DLAMINI

TOGO

GBONE

UGANDA

DOMBO
KATENTA-APULI
OGWAL ATIM

ZIMBABWE

MLOTSHWA
MNKANDHLA

RADA AKP-UE

BUNDUKU-LATHA, delegat ministerialny ministra gospodarki, handlu, przemysłu i turystyki (Gabon), urzędujący przewodniczący Rady AKP

MORATINOS, minister spraw zagranicznych (Hiszpania), urzędujący przewodniczący Rady UE

LOSSADA, wiceminister spraw zagranicznych (Hiszpania)

KOMISJA EUROPEJSKA

PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju

UA

ANNADIF

BOKILO

Komitet Ambasadorów AKP

MAKONGO, przewodniczący

EKES

JAHIER

DANTIN

BAIZOU

KING

UNISDR

WAHLSTRÖM, specjalny przedstawiciel sekretarza generalnego ds. redukcji ryzyka wynikającego z zagrożeń naturalnych
– Sekretariat Międzynarodowej Strategii Ograniczania Skutków Katastrof ONZ (UNISDR)

COMESA

NKANAGU

CTA

BOTO

BURGUET

SEKRETARIAT AKP

CHAMBAS, wice sekretarz generalny

SEKRETARIAT UEAGUIRIANO NALDA, wice sekretarz generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DOTYCZĄCY POSIEDZENIA Z DNIA 29 MARCA 2010 R. (PONIEDZIAŁEK)

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

1. GHANA

Jej Ekscelencja Nana Bema KUMI

Ambasador

Ambasada Ghany w Brukseli

2. KENIA

Jego Ekscelencja James KEMBI-GITURA

Ambasador

Ambasada Kenii w Brukseli

3. LESOTO

Jej Ekscelencja Mamoruti A. TIHELI

Ambasador

Ambasada Lesoto w Brukseli

4. MADAGASKAR

M. Ibrahim NORBERT RICHARD

Chargé d'Affaires a.i.

Ambasada Madagaskaru w Brukseli

5. NIGER

Płk Abdoukarim GOUKOYE

Porte-parole du Conseil Suprême pour la restauration de la Démocratie

Niger

6. WYSPY SALOMONA

Jego Ekscelencja Joseph MA'AHANUA

Ambasador

Ambasada Wysp Salomona w Brukseli

7. SUDAN

Ambasador Hamid TAHA

Zastępca Szefa Misji

Ambasada Sudanu w Brukseli

8. SURINAM

Olten Lionel Van GENDEREN

Doradca

Ambasada Surinamu w Brukseli

9. TUVALU

Jego Ekscelencja Panapasi NELESONE

Ambasador

Ambasada Tuvalu w Brukseli

ZAŁĄCZNIK IV

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— w sprawie finansowych i gospodarczych skutków zmiany klimatu w państwach AKP (AKP-UE/100.642/10/fin.)	20
— w sprawie skutków społecznych światowego kryzysu (AKP-UE/100.640/10/fin.)	25
— w sprawie odbudowy i rekonstrukcji po klęsce na Haiti oraz związku pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi (AKP-UE/100.726/10/fin.)	31
— w sprawie wsparcia dla umocnienia pokoju w Sudanie Południowym (AKP-UE 100.725/10/fin.)	34
— Deklaracja – Porozumienie między UE a Ameryką Łacińską dotyczące bananów i jego wpływ na producentów bananów w AKP i UE	38
— Regionalne dokumenty strategiczne – wnioski	
— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) dla Karaibów w ramach 10. EFR	41
— Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR: Afryka Wschodnia, Afryka Południowa i Ocean Indyjski	45
— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR: Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC)	48
— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR: Afryka Środkowa	51
— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR: Afryka Zachodnia	53
— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR: region Pacyfiku	55

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie finansowych i gospodarczych skutków zmian klimatu w krajach AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- podczas posiedzenia na Teneryfie (Hiszpania) w dniach od 29 marca do 1 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
- uwzględniając deklarację w sprawie włączenia zagadnień dotyczących dostosowania do zmian klimatu w ramy współpracy na rzecz rozwoju, przyjętą przez ministrów rozwoju i środowiska krajów członkowskich Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w dniu 4 kwietnia 2006 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE dnia 1 kwietnia 2010 r. na Teneryfie (Hiszpania).

- uwzględniając czwarte sprawozdanie oceniające opublikowane przez Międzyrządowy Panel ds. Zmian Klimatycznych (IPCC) przedstawione w Walencji (Hiszpania) dnia 17 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając własną rezolucję w sprawie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego w krajach AKP i roli współpracy AKP-UE przyjętą w Lublanie dnia 20 marca 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję w sprawie społecznych i środowiskowych skutków zmiany klimatu w krajach AKP przyjętą w Pradze dnia 9 kwietnia 2009 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucje przyjęte dnia 10 lipca 2009 r. na szczycie G8 i podczas forum największych gospodarek świata na temat klimatu i energii, które odbyło się w L'Aquila (Włochy),
 - uwzględniając raport Banku Światowego w sprawie rozwoju z 2010 r.: rozwój gospodarczy a zmiany klimatu, przedstawiony w Waszyngtonie (USA) dnia 15 września 2009 r.,
 - uwzględniając własną rezolucję w sprawie zmian klimatu przyjętą w Luandzie w dniu 2 grudnia 2009 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając konkluzje ze szczytu Rady Europejskiej, który odbył się w dniach 10–11 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając wyniki konferencji Narodów Zjednoczonych poświęconej zmianom klimatu, która odbyła się w Kopenhadze w dniach 7–18 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/100.642/10/fin.),
- A. mając na uwadze, że w dziejach naszej planety klimat zmieniał się niejednokrotnie w naturalny sposób, lecz prędkość i rozmiar obserwowanego obecnie globalnego ocieplenia i utraty bioróżnorodności są tak duże, że nie ma już wątpliwości co do jego związku z działalnością człowieka,
- B. mając na uwadze, że zmiany klimatu stanowią poważne zagrożenie dla zmniejszania ubóstwa, praw człowieka, pokoju i bezpieczeństwa, dostępności wody i żywności oraz dla realizacji milenijnych celów rozwoju (MDG) w wielu krajach rozwijających się,
- C. mając na uwadze, że w ostatnim stuleciu temperatura na powierzchni Ziemi wzrosła średnio o 0,74 °C, a Międzyrządowy Zespół do spraw Zmiany Klimatu przewiduje, że dalszy jej wzrost w zależności od scenariusza wyniesie od 1,1 °C do 6,4 °C,
- D. mając na uwadze, że konsekwencje ludzkie, społeczne, finansowe i gospodarcze tych zmian będą odczuwalne przy realizowaniu milenijnych celów rozwoju (MDG) i w wielu sektorach, w tym w sektorze rolniczym i hodowlanym, działalności morskiej, turystyce, infrastrukturze fizycznej i służbie zdrowia; oraz że prawdopodobnie może to doprowadzić do pustoszenia i powstania zagrożenia dla istnienia ludów autochtonicznych, wysp i lasów, które stanowią dziedzictwo światowe zarówno materialne, jak i niematerialne,
- E. mając na uwadze, że państwa AKP w najmniejszym stopniu przyczyniły się do zmian klimatu, ale ponoszą ich najpoważniejsze skutki, oraz że zmiany klimatu mogą spowodować ograniczenie światowych tendencji rozwojowych, a nawet je zaprzepaścić, co spowoduje zniszczenie potencjału produkcyjnego w rozwijających się regionach świata,

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. C 221 z 14.9.2009, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. C 68 z 18.3.2010, s. 36.

- F. mając na uwadze zły stan finansów publicznych, wysoki poziom długu publicznego i ogromną zależność od jednego rodzaju upraw produkowanych na eksport, jaka charakteryzuje kraje AKP i powoduje, że są one bardzo podatne na zewnętrzne wstrząsy; mając na uwadze, iż fakt, że gospodarka tych krajów jest oparta głównie na pierwszym sektorze jako na głównym źródle dochodów, sprawia, że zmiany klimatu są dla nich większym zagrożeniem,
- G. mając na uwadze, że w indywidualnych gospodarstwach domowych zmiana klimatu spowoduje zmniejszenie poczucia bezpieczeństwa finansowego, społecznego i fizycznego, wzrost ubóstwa i brak stabilizacji, szczególnie wśród najbardziej narażonych grup, zaś w skali makro może przyczynić się do zwiększenia wydatków publicznych, ograniczając jednocześnie rządowe źródła dochodów,
- H. mając na uwadze, że zmiany klimatu mogą spowodować niedobór zasobów, takich jak tereny nadające się do zamieszkania, woda pitna, ziemie uprawne, i sprzyjać powstawaniu nowych konfliktów, braku bezpieczeństwa i fal migracyjnych, problemów, które prawdopodobnie mogą jeszcze zwiększyć brak stabilizacji w skali całej planety,
- I. mając na uwadze, że produkcji rolnej, którą zajmuje się 70 % ludności krajów najsłabiej rozwiniętych, już zagraża wzrost temperatur i zmienne poziomy opadów atmosferycznych, co przyczynia się do zmniejszonych i nieprzewidywalnych zbiorów; mając ponadto na uwadze, że niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju metody uprawy roli dodatkowo degradują grunty w potencjalnie nieodwracalny sposób,
- J. mając na uwadze, że prawie wszyscy z szacowanego miliarda osób niedożywionych na świecie mieszkają na obszarach wiejskich, a ich utrzymanie – a tym samym ich przeżycie – zależy od dostępności gruntów ornych i wydajności rolnej,
- K. mając na uwadze, że działalność morska przechodzi zmiany z uwagi na podnoszenie się poziomu mórz i wzrost kwasowości oceanów, co negatywnie wpływa na różnorodność biologiczną, zagrażając tym samym dochodom lokalnych rybaków, zyskom z sektora turystyki nadmorskiej i zakresowi ofert handlowych krajów nadmorskich; mając na uwadze, że turystyka na szeroką skalę, w przypadku gdy jest niezgodna z zasadą trwałego rozwoju w odniesieniu do środowiska naturalnego, powinna zostać prze-modelowana,
- L. mając na uwadze, że skutki zmian klimatu dla rolnictwa i działalności morskiej stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywnościowego,
- M. mając na uwadze, że poważne zagrożenia, rzekomo powiązane ze zmianami klimatu, często są nieprzewidywalne, niszczycielskie i mogą doszczętnie zniszczyć produkcję w sektorze pierwotnym, infrastrukturę fizyczną i sektor turystyczny, jak również doprowadzić do śmierci wielu osób,
- N. mając na uwadze, że małe rozwijające się państwa wyspiarskie często najbardziej cierpią z powodu poważnych zagrożeń, a także znajdują się w dodatkowej niekorzystnej sytuacji geograficznej z uwagi na ich niskie położenie, w związku z czym zagraża im stopniowe wkraczanie morza, a w końcu całkowite zalanie spowodowane podnoszeniem się poziomu mórz,
- O. mając na uwadze, że niestabilne warunki klimatyczne będą oznaczać, że niektóre regiony zostaną wyznaczone jako obszary „wysokiego ryzyka”, co zmniejszy ich atrakcyjność dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych,
- P. mając na uwadze, że podmioty gospodarcze, które działają dynamicznie w imię własnych interesów ze szkodą dla światowego klimatu, środowiska naturalnego poszczególnych regionów, obszarów zamieszkałych i dobrobytu społecznego, są rzadko pociągane do odpowiedzialności za szkody, jakie powodują,

- Q. mając na uwadze, że w zglobalizowanym świecie, w którym zyski są również zglobalizowane, odpowiedzialność przedsiębiorstw musi być także globalna, podobnie jak obowiązek naprawienia szkód i strat,
1. wyraża ubolewanie z powodu niepowodzenia kopenhaskiej konferencji Narodów Zjednoczonych poświęconej zmianom klimatu z dni 7–18 grudnia 2009 r., która nie doprowadziła do sformułowania międzynarodowego, wiążącego prawnie porozumienia i tym samym pokazała, że o ile istnieje niemal jednodźwięczność co do rodzajów wyzwań, to jednak brak jest konsensusu co do sposobów, w jakie należy im sprostać; zauważa, że podczas negocjacji w Kopenhadze UE nie wycofała swoich celów, dlatego wzywa UE, aby jako ważny podmiot w pełni przyjęła odpowiedzialność w ramach trwających działań mających na celu osiągnięcie wiążącego porozumienia podczas konferencji, która ma odbyć się w Cancun w dniach 29 listopada – 10 grudnia 2010 r.;
 2. przyznaje, że istnieje pilna potrzeba podjęcia w skali światowej, w szczególności w krajach najbardziej uprzemysłowionych i rozwiniętych, poważnych starań w celu ograniczenia globalnego ocieplenia przy pomocy skoordynowanej, zbieżnej, ambitnej i aktywnej polityki łagodzącej i przystosowawczej;
 3. zauważa, że jednym ze skutków zmian klimatu w krajach rozwijających się będzie ograniczenie ich potencjału wytwórczego, zmniejszenie eksportu i dochodów rządowych, co przyczyni się do pogorszenia stanu gospodarki; nalega, aby działania wspierające były wdrażane z korzyścią dla lokalnych zrównoważonych i wydajnych praktyk rolnych w celu zwiększania bezpieczeństwa żywnościowego i unikania niepotrzebnej erozji i niszczenia gleb;
 4. nawołuje kraje UE i AKP do inwestowania w inne czyste źródła energii oraz w technologie mające na celu poprawę efektywności energetycznej, tak aby w pełni skorzystać z wszystkich zalet, jakie ich użytkowanie może przynieść rynkom pracy, bezpieczeństwu energetycznemu i różnorodności biologicznej, a co za tym idzie bezpieczeństwu żywnościowemu; podkreśla w szczególności potrzebę upowszechnienia wykorzystywania energii ze źródeł odnawialnych, a mianowicie energii słonecznej, jak również bardziej oszczędnych pod względem zużycia wody metod produkcji rolnej; zachęca również Komisję do wspierania innowacyjnych rozwiązań, takich jak stworzenie „zielonych płuc” wokoło miast służących zaspakajaniu podstawowych potrzeb żywnościowych ludności żyjącej w miastach w krajach rozwijających się;
 5. nawołuje kraje UE i AKP do wspólnego wdrożenia, a UE do przeznaczenia dużych nakładów finansowych na rzecz szeroko zakrojonego publicznego programu badawczego z udziałem innowacyjnych przedsiębiorstw oraz wyspecjalizowanych ośrodków badawczych, mającego na celu rozwijanie nowych wydajnych technologii służących eksploatacji odnawialnych źródeł energii, w odniesieniu do których patenty i proces wytwarzania byłyby dostępne bezpłatnie zarówno dla przedsiębiorców, jak i dla przedsiębiorstw państwowych z krajów UE i AKP;
 6. wzywa UE w ramach jej współpracy na rzecz rozwoju, i kraje AKP do stworzenia partnerstw technologicznych w celu ułatwienia wykorzystania tzw. czystych technologii w krajach AKP i do wspierania badań naukowych i rozwoju w zakresie podobnych technologii w krajach AKP poprzez podjęcie w przyszłości wspólnej inicjatywy AKP-UE w dziedzinie energii; w szerszym kontekście podkreśla konieczność doprecyzowania i wzmocnienia praw własności w krajach AKP, aby stworzyć dodatkowy potencjał rozwojowy oparty na własności prywatnej i jej wykorzystaniu w produkcji oraz jako zabezpieczenia;
 7. podkreśla, że pochodzące z krajów UE prywatne podmioty gospodarcze działające w krajach AKP muszą zachowywać się w sposób społecznie odpowiedzialny, w szczególności z poszanowaniem praw w zakresie zatrudnienia i praw płacowych ludności, zasobów naturalnych, środowiska naturalnego i obszarów zamieszkałych, obszarów naturalnych, fauny i flory państw znajdujących się na terenie ich działalności, od których jest zależna lokalna społeczność; zwraca uwagę na potrzebę poprawy w zakresie odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw w odniesieniu do eksploatacji zasobów naturalnych;

8. domaga się, by fundusze przeznaczone na działalność związaną ze zmianami klimatu stanowiły dodatkowy wkład pieniężny w stosunku do wieloletnich zobowiązań donatorów w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) oraz by utrzymywano przejrzyste rejestry funduszy przydzielonych za pośrednictwem tych dwóch oddzielnych kanałów;
9. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę prezydenta Boliwii Evo Moralesa Aymy, który zaproponował zorganizowanie Światowej Konferencji w sprawie Zmiany Klimatu oraz Praw Matki Ziemi w Cochabamba (Boliwia) w dniach 19–21 kwietnia 2010 r. w ramach międzynarodowych działań między konferencjami w Kopenhadze i Cancun;
10. przypomina, że zobowiązania zaciągnięte na forum międzynarodowym w odniesieniu do milenijnych celów rozwoju będą mogły zostać zrealizowane jedynie, jeśli państwa uprzemysłowione będą przestrzegać swoich zobowiązań dotyczących zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) do 0,7 % PKB;
11. wzywa UE i jej państwa członkowskie do udzielenia odpowiedniej pomocy małym państwom wyspiarskim AKP w radzeniu sobie z problemami spowodowanymi zmianą klimatu występującymi w ich sektorze rolnictwa i sektorze morskim/rybołówstwa, w tym bezpieczeństwem żywnościowym, poprzez wspieranie rozwoju gospodarki ekologicznej w za pomocą transferu technologii i zapewnianie dodatkowych środków na finansowanie ich strategii w zakresie adaptacji i łagodzenia;
12. podkreśla, że w długoterminowej perspektywie kwoty konieczne do zwalczania zmian klimatu w krajach rozwijających się nie mogą pochodzić wyłącznie od krajów wykorzystujących środki publiczne, ale że sektor prywatny również musi przyczynić się do zbierania środków; w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy państw członkowskich UE dotyczące ustanowienia dobrowolnych podatków od emisji powodowanych przez transport lotniczy i morski oraz wzywa do stosowania konsekwentnego opodatkowania międzynarodowego transportu towarowego zależnie od proporcjonalnej wielkości emisji i wykorzystania energii przez poszczególne rodzaje transportu;
13. wzywa do wdrożenia zasady „odpowiedzialny podmiot płaci” jako logicznego rozszerzenia zasady „zanieczyszczający płaci”;
14. nawołuje UE i państwa członkowskie zasiadające w grupie G20 do podjęcia negocjacji z partnerami G20 i OECD, a także, ogólnie, ze światowymi instytucjami finansowymi, w celu zawarcia porozumienia w sprawie potrzeby wprowadzenia w skali światowej opłat, z których środki będą przeznaczone wyłącznie na finansowanie globalnych dóbr publicznych, w tym zwalczanie najpoważniejszych skutków zmian klimatu;
15. z niepokojem zauważa, że z wyjątkiem Republiki Południowej Afryki żaden kraj AKP lub grupa krajów nie jest obecna na obradach grupy G20; jest zdania, że nie można stworzyć nowego modelu zrównoważonego globalnego zarządzania bez większego udziału najbiedniejszych państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku;
16. wzywa kraje AKP i UE do wdrażania międzynarodowych najlepszych praktyk przy opracowywaniu krajowego ustawodawstwa ukierunkowanego na osiągnięcie zrównoważonego rozwoju, ograniczenie emisji dwutlenku węgla, przyspieszenie stosowania czystszych technologii energetycznych i wspieranie wykorzystania energii odnawialnej;
17. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, przewodnictwu Rady UE i Unii Afrykańskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie skutków społecznych światowego kryzysu**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu na Teneryfie (Hiszpania) w dniach 29 marca – 1 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając cele Umowy o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) i wszystkie poprawki do niej,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju Narodów Zjednoczonych, w szczególności zobowiązanie do zbudowania światowego partnerstwa na rzecz rozwoju oraz wnioski i zalecenia ze spotkania wysokiego szczebla Narodów Zjednoczonych, które odbyło się w Nowym Jorku w dniu 25 września 2008 r.,
- uwzględniając porozumienie z Monterrey, przyjęte na międzynarodowej konferencji ONZ poświęconej finansowaniu rozwoju z dni 21–22 marca 2002 r. oraz deklarację z Doha w sprawie finansowania rozwoju przyjętą w dniu 2 grudnia 2008 r. na międzynarodowej konferencji kontynuacyjnej dotyczącej finansowania rozwoju, której celem był przegląd realizacji postanowień z Monterrey,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r. oraz plan działania z Akry, przyjęty na Forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbyło się w Akrze w dniach 2–4 września 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej zatytułowany „Wsparcie krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu”, przyjęty w dniu 8 kwietnia 2009 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając deklaracje grupy G20 złożoną w wyniku spotkań w sprawie kryzysu finansowego, które odbyły się w Waszyngtonie w dniu 15 listopada 2008 r., w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r. i w Pittsburghu w dniach 24–25 września 2009 r.,
- uwzględniając rezolucje przyjęte w dniu 10 lipca 2009 r. na szczycie G8, który odbył się w L'Aquila (Włochy),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 10–11 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając wezwanie prezesa Banku Światowego Roberta B. Zoellicka do krajów rozwiniętych, aby przeznaczyły na specjalny fundusz „Vulnerability Fund” 0,7 % swoich pakietów koniunkturalnych,
- uwzględniając raport Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) za 2008 r. zatytułowany „Podstawowa opieka zdrowotna – teraz bardziej niż kiedykolwiek”,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE dnia 1 kwietnia 2010 r. na Teneryfie (Hiszpania).

⁽²⁾ COM(2009) 0160 wersja ostateczna.

- uwzględniając sprawozdanie MFW z marca 2009 r. pt. „Skutki światowego kryzysu finansowego dla krajów o niskim dochodzie”,
 - uwzględniając deklarację przyjętą podczas światowego szczytu poświęconego bezpieczeństwu żywnościowemu, który odbył się w Rzymie w dniach 16–18 listopada 2009 r.,
 - uwzględniając rezolucję zatytułowaną „Wpływ światowego kryzysu gospodarczego i finansowego na gospodarkę afrykańską: strategie i środki zaradcze”, przyjętą przez unię parlamentów afrykańskich na jej 32. konferencji, która odbył się w Wagadugu w dniach 19-20 listopada 2009 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawie wpływu kryzysu finansowego na kraje AKP przyjętą w Luandzie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/100.640/10/fin.),
- A. mając na uwadze, że obecny kryzys ma wyjątkowy charakter i jest połączeniem kryzysu społecznego, środowiskowego, energetycznego, gospodarczego, finansowego i żywnościowego; mając na uwadze, że należy dostosować model rozwoju, tak aby zagwarantować jego skuteczność i przejrzystość,
- B. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa szacuje, że na świecie głoduje już miliard ludzi oraz że ta całkowita liczba głodujących wzrosła o 100 mln z powodu światowego kryzysu; mając na uwadze, że do grudnia 2010 r. liczba ludzi żyjących w ubóstwie może wzrosnąć o 90 mln,
- C. mając na uwadze, że kraje AKP są uzależnione od eksportu surowców i zasobów naturalnych oraz że kryzys doprowadził w wielu krajach rozwijających się do spadku dochodów z eksportu, zmniejszenia transferu środków do tych krajów i ograniczenia zagranicznych inwestycji bezpośrednich,
- D. mając na uwadze, że kraje rozwijające zmagają się również ze zmniejszeniem przekazów pieniężnych przesyłanych przez pracowników migrujących do ich krajów pochodzenia oraz z ograniczeniem oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), przy czym według szacunków Organizacji Narodów Zjednoczonych, w stosunku do obietnicy złożonej na szczycie G8 w Gleneagles w 2005 r., brakuje środków w wysokości 20 mln USD rocznie przeznaczonych na pomoc Afryce,
- E. mając na uwadze, że w wyniku oddziaływania różnego rodzaju kryzysów na kraje AKP zagrożone jest osiągnięcie milenijnych celów rozwoju,
- F. mając na uwadze, że HIV/AIDS nie jest tylko problemem zdrowotnym, ponieważ rozprzestrzenianie się choroby doprowadziło do pandemii powodującej skutki społeczne, gospodarcze i demograficzne dla wszystkich krajów,
- G. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy prawdopodobnie zwiększy odpływ wykwalifikowanej siły roboczej z krajów AKP, pogłębiając długoterminowe skutki kryzysu,
- H. mając na uwadze, że kraje AKP nie ponoszą odpowiedzialności za kryzys finansowy i gospodarczy, ale znajdują się wśród krajów, które najbardziej dotkliwie odczuwają jego skutki, co dotyczy także zmiany klimatu; mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy spowodowała między innymi deregulacja rynków finansowych i gospodarczych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 18.3.2010, s. 24.

- I. mając na uwadze, że w związku z kryzysem warunki zatrudnienia pogarszają się: liczba osób bezrobotnych na świecie wzrosła do 59 mln, a w wyniku kryzysu finansowego i gospodarczego ponad 200 milionów pracowników narażonych jest na skrajne ubóstwo, zarówno w krajach AKP, jak i w państwach UE,
- J. mając na uwadze, że narażone grupy społeczne, przede wszystkim młodych ludzi, dotkną średnio- i długoterminowe skutki kryzysu; mając na uwadze, że odsetek osób bezrobotnych wśród młodzieży, który już jest zbyt wysoki, będzie nadal rósł,
- K. mając na uwadze, że nie należy pomijać skutków globalnego kryzysu gospodarczego dla krajów rozwijających się o średnich dochodach i dla ich programów rozwoju społecznego,

Wieloaspektowe skutki kryzysu

- 1. wskazuje, że UE musi pełnić decydującą rolę w procesie łagodzenia skutków kryzysu w krajach AKP, ponieważ jest ona głównym partnerem handlowym krajów AKP, głównym partnerem handlowym krajów AKP, największym inwestorem prywatnym oraz największym ofiarodawcą oficjalnej pomocy rozwojowej na świecie;
- 2. zwraca się do krajów udzielających pomocy, aby wykorzystały ten niespotykany dotąd kryzys do zintensyfikowania prac nad istniejącymi możliwościami w zakresie dodatkowych i innowacyjnych źródeł finansowania rozwoju, takich jak podatek od międzynarodowych transakcji, oraz do poszukiwania nowych rozwiązań, aby kraje rozwijające się mogły zróżnicować swoje źródła dochodów i wdrożyć skuteczne, konkretne i operacyjne programy wydatkowania funduszy;
- 3. obawia się, że kryzys utrudni osiągnięcie MCR, a kryzys finansowy stanie się kryzysem rozwojowym i w związku z tym wzywa do dotrzymania i realizacji podjętych przez państwa członkowskie UE zobowiązań w zakresie zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,56 % dochodu narodowego brutto do 2010 r. oraz do 0,7 % do roku 2015; wzywa państwa członkowskie do dotrzymania tych zobowiązań poprzez zapisanie ich w wiążących przepisach krajowych; apeluje o skoordynowane działania oraz o wzmocnienie programów rozwojowych w celu zabezpieczenia środków w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej przeznaczonych na sektory zdrowia, edukacji i ochrony socjalnej;
- 4. wzywa UE i kraje AKP, aby wykorzystały fundusze europejskie w maksymalnie efektywny sposób, aby osiągnąć MCR poprzez bardziej skrupulatny wybór sektorów kluczowych w krajowych dokumentach strategicznych i krajowych dokumentach orientacyjnych;
- 5. ponownie zwraca uwagę na znaczenie zasad skuteczności pomocy określonych w deklaracji paryskiej i planie działania z Akry oraz zasad koordynacji darczyńców, określonych w kodeksie postępowania UE w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju ⁽¹⁾; wzywa Radę Ministrów AKP-UE, aby na posiedzeniu w czerwcu 2010 r. odnowiła swoje zobowiązanie w tym zakresie;
- 6. wzywa rządy państw UE i AKP do podjęcia wspólnej walki w celu procedury uchylania się od zobowiązań podatkowych, nielegalnego wyprowadzania kapitału i prania pieniędzy; podkreśla, że konieczne jest wsparcie procesu tworzenia potencjału w krajach AKP, w tym w dziedzinie krajowych systemów podatkowych i sądownictwa, w celu lepszego podziału bogactwa;

⁽¹⁾ COM(2007) 0072 wersja ostateczna.

7. wspiera wdrażanie międzynarodowych praktyk w sprawach podatkowych, zwłaszcza przestrzeganie zasad przejrzystości i wymiany informacji pomiędzy państwami AKP, które się do tego zobowiązały;
8. nalega na potrzebę zmniejszenia kosztów przekazów, zwłaszcza w momencie, gdy imigranci poważnie odczuwają skutki kryzysu i nie mogą przekazywać dużych kwot do swoich krajów pochodzenia;
9. zaznacza, że współpraca regionalna ma do odegrania zasadniczą rolę w przezwyciężaniu skutków kryzysu;

Poprawa sektorów socjalnych

10. podkreśla rolę systemów ochrony socjalnej w łagodzeniu ubóstwa oraz wzywa do tworzenia i rozwoju mechanizmów ochrony socjalnej;
11. wzywa, aby w perspektywie krótkoterminowej rządy będące beneficjentami pomocy oraz darczyńcy skoncentrowali się na sieciach bezpieczeństwa zapobiegających pogrążaniu się ludności w ubóstwie; popiera ustanowienie globalnego systemu powiadamiania o ubóstwie (Global Poverty Alert System), jako międzynarodowego funduszu szybkiego reagowania, który zapewni sieć bezpieczeństwa ludności najbardziej podatnej na zagrożenia;
12. z zadowoleniem przyjmuje powstały z inicjatywy Komisji Europejskiej mechanizm FLEX, którego celem jest zapewnianie wsparcia służącego zabezpieczeniu wydatków na cele socjalne; wzywa Komisję i rządy krajów AKP do skorzystania z okazji, jaką jest śródkresowy przegląd krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych w celu zbadania możliwości wzmocnienia sektorów socjalnych oraz do zwiększenia środków na drugą transzę FLEX, aby całkowicie zapłacić pozostałą lukę finansową dotyczącą uprawnionych państw AKP w 2010 r.;
13. wzywa rządy i darczyńców do priorytetowego traktowania wsparcia na rzecz podstawowych potrzeb socjalnych oraz do zwiększenia wsparcia adresowanego do najsłabszych – zwłaszcza dzieci i kobiet, które dotkliwie odczuły skutki kryzysu, w tym zagrożonej młodzieży i pracowników niewykwalifikowanych, pracowników migrujących i otrzymujących niskie wynagrodzenie, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz osób niepełnosprawnych;
14. przypomina, że należy podjąć działania mające na celu zmniejszenie umieralności noworodków i matek w Afryce Subsaharyjskiej, gdzie być może nie uda się osiągnąć tych MCR; przypomina, że edukacja i zdrowie powinny znajdować się w centrum strategii polityki rozwojowej oraz nalega, by nie wykorzystywać obecnej sytuacji jako usprawiedliwienia jakichkolwiek redukcji krajowych wydatków i międzynarodowej pomocy w tych sektorach;
15. uważa, że programy dotyczące zdrowia, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, wspierania równości płci, wzmocnienia pozycji kobiet oraz praw dziecka powinny odgrywać znaczącą rolę w polityce rozwoju AKP-UE, zwłaszcza na obszarach, gdzie rozpowszechniona jest przemoc uwarunkowana płcią, a kobiety i dzieci są narażone na zakażenie HIV/AIDS lub pozbawiane dostępu do informacji, profilaktyki i/lub leczenia;
16. wzywa rządy AKP i UE do przedsięwzięcia środków ukierunkowanych w szczególności na integrację młodych ludzi i kobiet ze społeczeństwem oraz zwiększenie ich pełnego uczestnictwa w gospodarce;
17. podkreśla, że należy ułatwić tworzenie nowych miejsc pracy poprzez udoskonalenie szkolnictwa wyższego, w tym szkolenia zawodowego i uczenia się przez całe życie; apeluje o zwiększenie równego dostępu oraz możliwości podnoszenia kwalifikacji, korzystania z wysokiej jakości szkoleń i kształcenia; apeluje o poprawę sytuacji w zakresie dostępu do kredytów (w tym do mikrofinansowania) w celu wspierania tworzenia nowych miejsc pracy; oraz aby ułatwić zakładanie mikroprzedsiębiorstw z myślą o ożywieniu lokalnych gospodarek;

18. podkreśla potrzebę ochrony praw pracowników i wzywa do zintensyfikowania środków mających na celu walkę z pracą dzieci i bezrobociem młodzieży; wzywa zainteresowane strony do opracowania strategii reagowania na kryzys na szczeblu krajowym i sektorowym poprzez dialog społeczny;
19. podkreśla, że godne warunki pracy powinny leżeć u samych podstaw procesu tworzenia miejsc pracy w celu zaradzenia problemowi osób pracujących, a mimo to żyjących w ubóstwie; podkreśla w związku z tym, że śródkresowy przegląd krajowych dokumentów strategicznych krajów AKP powinien obejmować regionalną strategię wzrostu koncentrującą się na bezrobociu i kwestiach związanych z godziwymi warunkami pracy;
20. wzywa kraje udzielające pomocy do wsparcia krajów AKP w procesie dywersyfikacji ich gospodarek, tak aby mogły stać się mniej zależne od jednego produktu; przypomina o potrzebie inwestowania w projekty w dziedzinie infrastruktury i połączeń regionalnych i nalega, by politykom handlowym przyświecała zasada równorzędnego partnerstwa, w celu zapewnienia stabilności gospodarek na szczeblu regionalnym i lokalnym;
21. zwraca uwagę na potrzebę oceny inwestycji w krajach rozwijających się pod kątem ich zrównoważonego charakteru oraz na potrzebę trwałego utrzymania zdrowych warunków środowiskowych i warunków życia;
22. potwierdza, że drenaż mózgów jest niepokojącym faktem, który zagraża ścieżce rozwoju oraz perspektywom krajów najsłabiej rozwiniętych, ponieważ ma negatywny wpływ na podstawowe sektory zdrowia i higieny publicznej, edukacji oraz na budowę sektora publicznego; zachęca zatem do wadłowej migracji;

Bezpieczeństwo żywnościowe

23. potwierdza, że niedawny kryzys żywnościowy wykazał, że rolnictwo było zbyt długo zaniedbywane oraz że należy pilnie podjąć długoterminowe działania zwalczające problem niedożywienia; wzywa zainteresowane kraje, darczyńców i instytucje międzynarodowe do wspierania inwestycji w dziedzinie bezpieczeństwa żywnościowego i rolnictwa, zwłaszcza w małe gospodarstwa rolne; uważa, że Komisja Europejska powinna skorzystać z okazji, jaką przedstawia śródkresowy przegląd krajowych dokumentów strategicznych w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju, aby przedyskutować z krajami będącymi beneficjentami pomocy konieczność nadania rolnictwu i rybołówstwu wyższego priorytetu w programie działań;
24. podkreśla, że dotowany wywóz żywności z UE powinien być ukierunkowany na regiony, gdzie występują poważne niedobory żywności;
25. z zadowoleniem przyjmuje zagraniczne inwestycje w rolnictwo, jeżeli wspierają one rozwój i pomagają w budowaniu lokalnych zdolności w zakresie przekształcania surowców (zwłaszcza produktów rolnych) w produkty przetworzone; mimo to jest zaniepokojone obecną tendencją, w ramach której niektóre kraje dzierżawią grunty w krajach rozwijających się, aby przywozić produkty z tych krajów; nalega, by takie umowy były przejrzyste oraz by część produktów pozostawała w krajach produkujących; wyraża obawy związane ze spekulacją żywnością;
26. wzywa do wzmocnienia zdolności technicznych, finansowych i ludzkich w celu wspierania rolników prowadzących małe gospodarstwa, rynków lokalnych i nowoczesnych technik uprawy w krajach AKP, aby stały się one mniej narażone na skutki wahań na rynkach światowych;

27. wzywa kraje UE i AKP, aby potraktowały rozwój sektora rolnictwa, rybołówstwa i bezpieczeństwo żywnościowe jako priorytet i uznały te kwestie za sektor kluczowy podczas sporządzania krajowych dokumentów strategicznych i krajowych programów orientacyjnych; podkreśla, że należy zająć się zagadnieniem produkcji i dystrybucji żywności, aby zapobiec głodowi w krajach AKP; sugeruje także rozwój rolnictwa miejskiego;
28. wzywa UE do podjęcia działań wspólnie z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa, aby osiągnąć zrównoważone rybołówstwo i rozwijać zdolności krajów AKP w zakresie przetwarzania ryb na ich własnym terenie;

Zmiana klimatu

29. przypomina, że do 2020 r. potrzebna jest rocznie kwota 100 mld USD, aby pomóc krajom rozwijającym się w radzeniu sobie ze zmianami klimatycznymi; wzywa kraje AKP do ustanowienia własnych priorytetów w walce ze zmianami klimatu za pośrednictwem utworzenia krajowych programów przystosowawczych; podkreśla, że niezbędne fundusze nie powinny pochodzić z już zaplanowanego budżetu na pomoc rozwojową – powinny to być nowe, dodatkowe fundusze;
 30. podkreśla, że przeciwdziałanie zmianom klimatu jest wielkim wyzwaniem dla krajów rozwijających się, ale przy finansowym i technicznym wsparciu ze strony darczyńców, powinno być również okazją do promowania „technologii przyjaznych środowisku”, tak aby doprowadzić do rozwijania się tych krajów zgodnie z modelem „zielonego rozwoju” za pośrednictwem transferów technologicznych (energia słoneczna itp.) oraz do tworzenia „ekologicznego zatrudnienia”;
 31. wyraża ubolewanie w związku z nieosiągnięciem prawnie wiążącego porozumienia na szczycie w Kopenhadze; w związku z tym wzywa do opracowania wspólnej strategii AKP-UE służącej faktycznemu zaangażowaniu w ramach następnej COP 16 w Meksyku;
 32. zwraca uwagę na znaczenie wspierania światowego sojuszu mającego na celu walkę ze zmianą klimatu, która powinna mieć na celu zapewnienie większego wsparcia uboższym krajom rozwijającym się, które są bardziej narażone na zmianę klimatu, w szczególności krajom najsłabiej rozwiniętym i małym rozwijającym się państwom wyspiarskim;
 33. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej i Parlamentowi Panafrkańskiemu.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie odbudowy i rekonstrukcji po klęsce na Haiti oraz związku pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- podczas posiedzenia na Teneryfie (Hiszpania) w dniach od 29 marca do 1 kwietnia 2010 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając szczyt G7 w Iqaluit (Kanada) w dniu 6 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając wyniki międzynarodowej konferencji donatorów „W kierunku nowej przyszłości dla Haiti”, która odbyła się w Nowym Jorku w dniu 31 marca 2010 r.,
 - uwzględniając wnioski ministerialnej konferencji przygotowawczej, która odbyła się w Montrealu w dniu 25 stycznia 2010 r.,
 - uwzględniając debatę w sprawie trzęsienia ziemi na Haiti, która odbyła się w Parlamencie Europejskim w dniu 20 stycznia 2010 r., przy udziale wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, baronessy Catherine Ashton,
 - uwzględniając wnioski nadzwyczajnego posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych, które odbyło się w Brukseli w dniu 18 stycznia 2010 r.,
 - uwzględniając misję stabilizacyjną ONZ na Haiti (MINUSTAH),
- A. mając na uwadze, że w dniu 12 stycznia 2010 r. Haiti nawiedziło trzęsienie ziemi o sile 7,3 stopnia w skali Richtera, powodując katastrofalne zniszczenia w Port-au-Prince, Jacmel i innych osadach w regionie, a w następnych dniach miały miejsce liczne silne wstrząsy następne, które przyniosły dalsze zniszczenia w kraju,
- B. mając na uwadze, że szacuje się, że w trzęsieniu ziemi zginęło ponad 200 000 osób, 250 000 zostało rannych, a ponad 3 miliony osób były nim bezpośrednio dotknięte; mając na uwadze, że misja stabilizacyjna ONZ na Haiti (MINUSTAH) poniosła ogromne straty – śmierć poniosło 146 osób, a 70 uznano za zaginione,
- C. mając na uwadze, że Biuro Koordynacji Spraw Humanitarnych ONZ (OCHA) poinformowało, że w całym kraju schronienia potrzebuje nawet milion ludzi, zwłaszcza w przededniu pory deszczowej, a nawet 500 000 osób zostało wewnętrznie przesiedlonych,
- D. mając na uwadze, że jeszcze przed trzęsieniem ziemi w dniu 12 stycznia 2010 r. kraj spustoszyły huragany i burze tropikalne w 2008 r., które spowodowały szkody szacowane na 15 % PKB,
- E. mając na uwadze, że przed trzęsieniem ziemi ok. 1,8 mln osób żyło w warunkach braku bezpieczeństwa żywnościowego w kraju, gdzie prawie 60 % ludności zamieszkuje na obszarach wiejskich, a 70 % (12 mln osób) żyje za mniej niż 2 USD dziennie,
- F. mając na uwadze, że to skrajne ubóstwo pogłębiło niszczące skutki trzęsienia ziemi, sprawiając, że kraj pogrążył się w jednym z najpoważniejszych kryzysów humanitarnych w swojej historii,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 1 kwietnia 2010 r. na Teneryfie (Hiszpania).

- G. mając na uwadze, że Komisja zgodziła się przeznaczyć 137 mln EUR na potrzeby krótkoterminowe i przynajmniej 200 mln EUR na potrzeby średnio- i długoterminowe, a dodatkowe 92 mln EUR ma pochodzić od państw członkowskich; mając na uwadze, że według szacunków Międzypaństwowego Banku Rozwoju odbudowa Haiti będzie wymagała nakładów w wysokości 10,5 mld EUR, w tempie 2 mld EUR rocznie; zwracając uwagę na decyzję Unii Narodów Południowoamerykańskich o utworzeniu funduszu pomocowego dla Haiti o wartości 217 mln EUR,
- H. mając na uwadze, że Haiti paraliżuje zadłużenie zagraniczne, wynoszące ok. 1 mld USD, które stanowiło przeszkodę w rozwoju jeszcze przed trzęsieniem ziemi i może utrudnić działania mające na celu naprawę kraju,
- I. zwracając uwagę na decyzję ministrów grupy G7 o umorzeniu zadłużenia Haiti, ale także fakt, że zadłużenie Haiti wobec krajów G7 wynosi jedynie 214 mln USD z łącznych 890 mln USD,
- J. mając na uwadze, że poza doraźną pomocą humanitarną, średnio- i długoterminowe działania mające na celu naprawę, służące odbudowie środków utrzymania ludzi, zniszczonej infrastruktury, instytucji państwowych i działalności gospodarczej wymagają długofalowego zobowiązania międzynarodowego,
1. składa szczerze kondolencje oraz przekazuje wyrazy współczucia i solidarności mieszkańcom Haiti i innych państw, których obywatele ucierpieli podczas tej klęski żywiołowej, w tym ONZ i Komisji Europejskiej, w związku z ogromną liczbą ofiar i zniszczeniami spowodowanymi tym niezwykle silnym trzęsieniem ziemi; wyraża uznanie dla godnej naśladowania odwagi i solidarności, jaką zademonstrowali mieszkańcy Haiti, którzy bezpośrednio po katastrofie i zanim zaczęły o niej mówić media, uratowali tysiące osób i przyszli z pomocą tysiącom rannych i sierot, choć sami znajdowali się w skrajnym ubóstwie;
 2. z zadowoleniem przyjmuje działania władz haitańskich i społeczeństwa obywatelskiego, a także ONZ, organizacji pozarządowych i innych donatorów dwustronnych, mające na celu udzielenie pomocy mieszkańcom Haiti i wyraża uznanie dla pracy organizacji humanitarnych i indywidualnych osób z całej Unii Europejskiej, krajów AKP i całego świata;
 3. z wielkim zadowoleniem przyjmuje solidarność okazaną przez państwa członkowskie ONZ i partnerów międzynarodowych zgromadzonych na międzynarodowej konferencji donatorów „W kierunku nowej przyszłości dla Haiti” zorganizowanej w Nowym Jorku w dniu 31 marca 2010 r., która zakończyła się zobowiązaniami dotyczącymi przekazania łącznie do 9,9 mld USD w ciągu następnych trzech lat i później, oraz apeluje do wspólnoty międzynarodowej o dotrzymanie tych zobowiązań o znaczeniu historycznym;
 4. popiera fakt, że międzynarodowi donatorzy dostosowali swój wkład do planu działania na rzecz odbudowy narodowej i rozwoju Haiti przedstawionego przez prezydenta Haiti René Prévala, jako wyraźną oznakę tego, że władze haitańskie przejmą inicjatywę w długofalowych działaniach mających na celu odbudowę;
 5. podkreśla, że zasadnicze znaczenie ma to, by ONZ, działająca pod egidą rządu Haiti, była i pozostała odpowiedzialna za koordynację wszystkich działań cywilnych i wojskowych w odniesieniu do przywrócenia pokoju i pomocy humanitarnej, a także odbudowy i rozwoju;
 6. wzywa ONZ do dokonania przeglądu mandatu MINUSTAH wspólnie z władzami haitańskimi, aby zareagować na potrzeby kraju po klęsce żywiołowej, koncentrując się w szczególności na kwestiach bezpieczeństwa;
 7. wzywa do dokonania wyczerpującej oceny mającej na celu określenie krótko- i długoterminowych potrzeb ludności oraz ustalenia zaangażowania wspólnoty międzynarodowej w proces odbudowy, obejmujący trzy fazy pomocy doraźnej, odbudowy i rekonstrukcji;
 8. wyraża poważne zaniepokojenie dobrem osób najbardziej narażonych, w szczególności kobiet, dzieci i osób starszych; wzywa Komisję i ONZ do zwrócenia szczególnej uwagi i wsparcia udziału kobiet w działaniach na rzecz odbudowy poprzez aktywne zaangażowanie ich w fazę odbudowy, rekonstrukcji i oceny wszystkich programów humanitarnych i służących odbudowie;

9. podkreśla, że dzieciom pozbawionym opieki i oddzielonym od rodzin należy zapewnić usługi mające na celu połączenie ich z rodzicami lub opiekunami tak szybko, jak to możliwe; wzywa UE i wspólnotę międzynarodową, aby w trybie pilnym oceniły potrzebę opracowania skoordynowanego planu radzenia sobie z problemem tysięcy dzieci osieroconych po trzęsieniu ziemi; zwraca uwagę na poważne zagrożenie nielegalną adopcją i handlem dziećmi;
10. apeluje do UE o wsparcie tymczasowego moratorium na nowe adopcje dzieci z Haiti na okres do dwóch lat po rozpoczęciu działań mających na celu odnalezienie dzieci; wzywa UE do podjęcia pilnych działań mających na celu zaspokojenie podstawowych potrzeb dzieci, uruchomienie tymczasowych szkół i zapewnienie dzieciom pomocy psychologicznej;
11. zdecydowanie apeluje do Komisji Europejskiej i wspólnoty międzynarodowej o monitorowanie sytuacji zdrowotnej ludności Haiti, zwłaszcza kobiet i dzieci;
12. wzywa wspólnotę międzynarodową do natychmiastowego umorzenia długu zewnętrznego Republiki Haiti i wyraża uznanie dla wszystkich tych, którzy przedsięwzięli lub zapowiedzieli środki w tym celu; podkreśla, że wszelka pomoc nadzwyczajna związana z trzęsieniem ziemi musi być udzielana w postaci dotacji, a nie pożyczek powodujących zaciąganie długu;
13. popiera działania UE i innych donatorów mające na celu pobudzenie lokalnej produkcji żywności, polegające na odbudowie zniszczonej infrastruktury i udostępnianiu niezbędnych materiałów (nasion, nawozów i narzędzi) właścicielom małych gospodarstw rolnych – zwłaszcza na wiosenny sezon sadzenia rozpoczynający się w marcu, który zapewnia ponad 60 % krajowej produkcji żywności; wzywa UE i innych międzynarodowych donatorów, aby ilekroć mogą w ramach działań pomocowych kupowali żywność produkowaną lokalnie, wnosząc tym samym ważny wkład w pomoc gospodarce wiejskiej i ochronę miejscowych producentów;
14. podkreśla potrzebę skoncentrowania się na długoterminowych inwestycjach w budynki odporne na trzęsienia ziemi, spełniające odpowiednie standardy techniczne, oraz w podstawową infrastrukturę, taką jak zaopatrzenie w wodę, drogi, elektryczność i transfer technologii, który przed trzęsieniem ziemi nie istniał lub był w znacznej mierze niewystarczający, przez co w istotnie pogarszał potencjalny wpływ klęsk żywiołowych;
15. wzywa do utworzenia funduszu administrowanego przez ONZ mającego na celu finansowanie środków na rzecz podnoszenia świadomości opinii publicznej i szkolenia, systemów zapobiegania i wczesnego ostrzegania, budowy odpowiednich struktur ochronnych i zgromadzenia zapasów kryzysowego sprzętu medycznego i sanitarnego;
16. wzywa wspólnotę międzynarodową do zagwarantowania, że obywatele Haiti i ich rząd, pod kontrolą demokratyczną parlamentu, będą najważniejszymi podmiotami w procesie odbudowy, aby umożliwić im wzięcie odpowiedzialności za ich wspólną przyszłość; zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich UE o udostępnienie im know-how UE, a tym samym wzmocnienie ich zdolności na szczeblu krajowym, regionalnym i niższym niż regionalny;
17. apeluje do wspólnoty międzynarodowej o zagwarantowanie, że zmniejszanie ubóstwa na Haiti pozostanie priorytetem, nawet gdy zainteresowanie mediów osłabnie, aby pomóc Haiti wyjść z tej klęski jako w pełni funkcjonująca demokracja z gospodarką, która może zaspokoić potrzeby obywateli w zrównoważony sposób;
18. apeluje do UE o współpracę z władzami haitańskimi w celu ustanowienia mechanizmu zapobiegania katastrofom i łagodzenia ich skutków oraz zarządzania zdolnościami w perspektywie długoterminowej, podkreślając, że działania na rzecz odbudowy muszą być oparte na priorytetach krajowych, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad skuteczności pomocy i wspieraniu instytucji Haiti, aby umożliwić im skuteczne sprawowanie rządów; popiera propozycję prezydenta Prévala dotyczącą utworzenia stałej struktury w ramach ONZ, która będzie w stanie od samego początku zarządzać kryzysami spowodowanymi przez klęski żywiołowe;

19. uważa, że zasadnicze znaczenie ma przeprowadzenie na dużą skalę ponownego zalesiania na Haiti z uwagi na to, że obecna sytuacja sprawia, że kraj jest w wielkim stopniu narażony na wszelkie rodzaje klęsk żywiołowych, oraz wypracowanie opłacalnych i zrównoważonych rozwiązań pozyskiwania żywności alternatywnych wobec wylesiania;
20. wzywa wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i komisarza ds. współpracy międzynarodowej, pomocy humanitarnej i reagowania kryzysowego do odegrania czołowej roli w koordynowaniu reagowania kryzysowego UE, we współpracy z ONZ, z wykorzystaniem kompetencji, jakie stwarza traktat z Lizbony, aby zapewnić bardziej efektywną koordynację reakcji UE na przyszłe kryzysy w oparciu o to, co udało się już osiągnąć;
21. zdecydowanie zachęca do utworzenia, na szczeblu międzynarodowym, funkcjonujących mechanizmów ochrony ludności, które będzie można wykorzystywać w sytuacjach porównywalnych do tej na Haiti, w oparciu o prognozowanie regionalne lub zależnie od częstotliwości albo przewidywalności klęsk;
22. wzywa Komisję Europejską do możliwie jak najszybszego przedłożenia wniosków mających na celu ustanowienie europejskich sił ochrony ludności w oparciu o wspólnotowy mechanizm ochrony ludności i umożliwiającym UE zgromadzenie zasobów niezbędnych do udzielenia pierwszej pomocy humanitarnej w sytuacjach nadzwyczajnych w ciągu 24 godzin od klęski żywiołowej;
23. w świetle znaczenia integracji i współpracy regionalnej w regionie Karaibów wzywa Unię Europejską do uwolnienia specjalnych środków dla francuskich regionów najbardziej oddalonych znajdujących się na Karaibach (Gwadelupa, Martynika, Gujana), aby mogły one kontynuować i zintensyfikować pomoc dla ludności Haiti;
24. pilnie wzywa zrekonstruowany rząd Haiti do dołożenia starań w celu ustanowienia i pogłębienia demokracji na Haiti;
25. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną odpowiedź Unii Afrykańskiej na propozycję prezydenta Senegalu Abdoulaye Wade'a, popartą rezolucją parlamentu Senegalu, dotyczącą prawa Haitańczyków do powrotu, i apeluje do wspólnoty międzynarodowej o rozwinięcie tej propozycji poprzez przyjęcie rezolucji ONZ;
26. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, prezydentowi i rządowi Haiti, Radzie AKP, państwom członkowskim Caricom, Komisji Unii Afrykańskiej, podsekretarzowi generalnemu ONZ ds. humanitarnych i koordynatorowi pomocy w sytuacjach kryzysowych, Bankowi Światowemu, Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu oraz rządowi państw członkowskich Unii Europejskiej.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wsparcia dla umocnienia pokoju w Sudanie Południowym

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- podczas posiedzenia na Teneryfie (Hiszpania) w dniach od 29 marca do 1 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając ogólne porozumienie pokojowe (CPA) podpisane pomiędzy rządem Sudanu a SPLM/A (Ludowy Ruch/Ludowa Armia Wyzwolenia Sudanu) w styczniu 2005 r.,
- uwzględniając tymczasową konstytucję narodową Sudanu, przyjętą w 2005 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 1 kwietnia 2010 r. na Teneryfie (Hiszpania).

- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Afrykańską kartę praw człowieka i narodów – oba dokumenty ratyfikowane przez Sudan,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Sudanu,
 - uwzględniając prace komisji ministerialnej Unii Afrykańskiej ds. odbudowy po konflikcie i rozwoju w Sudanie oraz inne inicjatywy Unii Afrykańskiej,
 - uwzględniając sprawozdanie przewodniczącego Komisji Unii Afrykańskiej dotyczące procesu wdrażania ogólnego porozumienia pokojowego (CPA),
 - uwzględniając komunikat 201 posiedzenia Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, które odbyło się w Addis Abebie w dniu 26 sierpnia 2009 r.,
 - uwzględniając kodeks postępowania UE w sprawie handlu bronią strzelecką i lekką oraz system broni konwencjonalnej ONZ,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Sudanu oraz rezolucje Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrkańskiego w sprawie Sudanu,
 - uwzględniając konkluzje Rady UE w sprawie Sudanu,
 - uwzględniając informacje w sprawie polityki Międzynarodowej Grupy ds. Sytuacji Kryzysowych z dnia 17 grudnia 2009 r. zatytułowane „Sudan: zapobieganie implozji”,
 - uwzględniając wspólne sprawozdanie organizacji pozarządowych ze stycznia 2010 r. zatytułowane „Ratowanie pokoju w Sudanie Południowym”,
- A. mając na uwadze, że CPA zakończyło tragiczną i niszczycielską wojnę domową w Sudanie, w której zginęły ponad dwa miliony osób, a prawie cztery miliony stały się uchodźcami lub przesiedleńcami wewnętrznymi,
- B. świadome faktu, że wojnę domową oraz eskalację przemocy można przypisać:
- sporom o zasoby naturalne i podział władzy,
 - powszechnej dostępności broni strzeleckiej i lekkiej,
 - trwającym częstym, brutalnym i krwawym atakom Armii Bożego Oporu (LRA), ugandyjskiej grupy rebeliantów działającej spoza Ugandy,
- C. mając także na uwadze, że w CPA wyznaczono sześcioletni okres przejściowy (2005–2011), określając cele, które mają zostać osiągnięte pod hasłem „korzyści wypływających z pokoju” oraz pewne kluczowe daty, np. wyborów krajowych, zaplanowanych pierwotnie na 2009 r. i referendum w sprawie samostanowienia obywateli Sudanu Południowego wyznaczonego na styczeń 2011 r.,
- D. mając na uwadze, że nadchodzące wybory krajowe są pierwszymi wyborami, które odbędą się po zawarciu CPA i mają zasadnicze znaczenie dla procesu pokojowego, jeszcze przed referendum w sprawie samostanowienia Sudanu Południowego i referendum w regionie Abyei,
- E. mając na uwadze, że przed referendum w sprawie samostanowienia Sudanu Południowego potrzebne są rozwiązania dotyczące obywatelstwa, wytyczenia pozostałych granic między północą a południem, demilitaryzacji obszarów przygranicznych oraz podziału zasobów, w tym ropy naftowej,

- F. mając na uwadze, że spór wokół spisu ludności udało się obejść dzięki porozumieniu między obydwoma stronami, w którym SPLM/A przydzielono dodatkowe 40 miejsc w Zgromadzeniu Narodowym,
- G. mając na uwadze, że SPLM kwestionuje dokładność ostatecznych danych ze spisu ludności i budynków mieszkalnych przeprowadzonego w maju 2008 r.; mając na uwadze, że na południu zarejestrowano 108 % szacowanej liczby osób uprawnionych do głosowania,
- H. mając na uwadze, że ostatnie postępy w negocjacjach pomiędzy Partią Kongresu Narodowego (NCP) a SPLM na temat ustawy o referendum w sprawie Sudanu Południowego, referendum w regionie Abyei i powszechnych konsultacji w regionach Kordofanu Południowego i Nilu Błękitnego stanowią pozytywne kroki,
- I. mając na uwadze, że sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon jasno zadeklarował, że Narody Zjednoczone będą działać na rzecz wspierania stron w ich staraniach o to, by jedność była atrakcyjna oraz w wykonaniu przez ludność Sudanu Południowego prawa do samostanowienia w referendum,
- J. mając na uwadze, że w 2005 r. utworzono misję pokojową ONZ (UNMIS), której głównym celem było wspieranie wdrożenia CPA, rozmieszczając ponad 9 000 członków personelu wojskowego; w ramach misji pracuje miejscowy i międzynarodowy personel cywilny w liczbie ponad 3 000 osób; mając na uwadze, że UNMIS koncentrowała się na monitorowaniu CPA ze szkodą dla swojego mandatu w zakresie ochrony ludności,
- K. mając na uwadze, że na posiedzeniu w styczniu 2010 r. komisja ministerialna Unii Afrykańskiej ds. odbudowy po konflikcie i rozwoju w Sudanie podkreśliła, że strony konfliktu w Sudanie muszą dołożyć wszelkich starań, aby przezwyciężyć wyzwania związane z wdrożeniem CPA, takie jak właściwe przeprowadzenie wyborów i transformacja demokratyczna kraju, wytyczenie granic, rozwiązanie kwestii regionu Abyei w oparciu o decyzję Stałego Trybunału Arbitrażowego oraz zajęcie się problemem braku bezpieczeństwa w Sudanie Południowym,
- L. mając na uwadze, że eskalacja walk plemiennych w Sudanie Południowym od początku 2009 r. spowodowała śmierć tysięcy osób, w większości kobiet i dzieci, na oddalonych obszarach wiejskich; mając na uwadze, że od początku 2010 r. setki ludzi zginęły na skutek zamieszek w stanie Warrap,
- M. mając na uwadze, że Sudan Południowy jest jednym z najsłabiej rozwiniętych regionów świata; mając na uwadze, że według Funduszu Ludnościowego ONZ wskaźnik alfabetyzacji w Sudanie Południowym wynosi 24 %; mając na uwadze, że 90 % kobiet nie umie czytać i pisać,
- N. mając na uwadze, że według programu żywnościowego dla stanu Warrap zamieszki spowodowały, że w 2009 r. 350 000 ludzi musiało opuścić swoje domy i stało się zależnych od pomocy żywnościowej; mając na uwadze, że małe opady sezonowe w zeszłym roku także zniszczyły plony; mając na uwadze, że pomocy żywnościowej potrzebuje łącznie już 4,3 mln osób, a w zeszłym roku liczba ta wynosiła ok. 1 mln,
- O. mając na uwadze, że według WHO w Sudanie Południowym dramatycznie brakuje lekarzy, na 1 000 osób przypada 0,22 lekarza, a rząd informuje, że tylko 25 % ludności ma dostęp do służby zdrowia; mając na uwadze, że Sudan Południowy ma najwyższy na świecie wskaźnik umieralności matek, a co siódme dziecko umiera przed ukończeniem piątego roku życia; mając na uwadze, że według komisji ds. AIDS w Sudanie Południowym świadomość HIV jest niższa niż 10 %; mając na uwadze, że rząd Sudanu Południowego realizuje plan odbudowy systemu zdrowia publicznego,
- P. mając na uwadze, że społeczność donatorów nie dotrzymała zobowiązań poczynionych w 2005 r. w Oslo (Norwegia), a Sudan Południowy de facto otrzymał tylko niewielką część z obiecanej pomocy mającej mieć wartość 4,8 mld USD,

- Q. mając na uwadze, że po podpisaniu CPA Komisja Europejska wznowiła współpracę z Sudanem i przeznaczyła ponad 500 mln EUR, przede wszystkim w obszarach działań dotyczących odbudowy po konflikcie, rekonstrukcji i rozwoju; mając na uwadze, że ponieważ Sudan postanowił nie ratyfikować pierwszego przeglądu umowy z Kotonu, nie kwalifikuje się już do otrzymywania pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju, oraz mając na uwadze, że Komisja Europejska pracuje nad rozwiązaniem tej kwestii,
1. uroczyście potwierdza swoje pełne poparcie dla CPA i pilnie zwraca się do wszystkich zainteresowanych stron o skuteczne i pełne wdrożenie porozumienia w celu wspierania ogólnego pokoju w Sudanie; wzywa do ściślejszej współpracy między rządem Sudanu a rządem Sudanu Południowego w celu usunięcia wszelkich przeszkód mogących zaszkodzić powodzeniu planu CPA;
 2. ponadto wzywa UA, UE i wspólnotę międzynarodową do szybkiego uzgodnienia działań i środków mających na celu wsparcie stron w Sudanie we wdrażaniu CPA i promowanie demokratycznego sprawowania rządów w całym Sudanie;
 3. uznaje rolę odegraną do tej pory przez obu partnerów będących sygnatariuszami CPA (NCP i SPLM) oraz mieszkańców Sudanu, którzy uhonorowali porozumienie pokojowe; wzywa obie strony do zaangażowania maksymalnej woli politycznej, aby przezwyciężyć trudności i ukończyć wdrażanie CPA dokładnie w przewidziany sposób;
 4. wzywa NCP i SPLM do wdrożenia najważniejszych reform demokratycznych potrzebnych do zagwarantowania, że wybory krajowe i referendum w południowej części kraju będą wiarygodne, wolne i uczciwe;
 5. nalega, by wszystkie podstawowe wolności przyznane w tymczasowej konstytucji były wdrażane w praktyce i wzywa właściwe władze, zwłaszcza komisję wyborczą, do przezwyciężenia reszty problemów technicznych w okresie poprzedzającym wybory;
 6. wspiera obywateli Sudanu, których czynny udział w procesie rejestracji wyborców dowodzi znacznego zainteresowania, w udziale w zbliżających się wyborach;
 7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dzięki zamkniętym partyjnym listom wyborczym dla kobiet (25 %) Sudan będzie miał jeden z najwyższych odsetków kobiet zasiadających w parlamencie spośród krajów w regionie, ale chciałoby, by partie wystawiały kandydatury kobiet także poza wspomnianymi listami;
 8. wzywa obie strony, Unię Afrykańską i wspólnotę międzynarodową do rozważenia przyszłych stosunków politycznych, gospodarczych i w dziedzinie bezpieczeństwa pomiędzy północą a południem w razie gdyby w referendum zatwierdzono odłączenie się, w tym do rozważenia mechanizmów przejściowych dotyczących odłączenia się; uważa, że potrzebny jest okres przejściowy po referendum, aby można było odpowiednio wdrożyć porozumienia sprzed referendum określające warunki pokojowego odłączenia się oraz zarządzać tymi porozumieniami;
 9. wzywa obie strony CPA do stworzenia pokojowych i stabilnych warunków, w których zostanie przeprowadzone przejrzyste i wiarygodne referendum, o czym mowa w CPA;
 10. wzywa strony do zaniechania przemocy; wzywa rząd Sudanu Południowego do ułatwiania dialogu międzyplemiennego oraz ustanowienia mechanizmów instytucjonalnych w celu osiągnięcia pojednania między plemionami i utrzymania go;
 11. wzywa rząd Sudanu Południowego, aby dołożył większych starań w celu zapewnienia bezpieczeństwa na szczeblu lokalnym, zwracając uwagę na skład etniczny jednostek oraz by nadał priorytet reformie policji, opierając się na istniejących dokumentach strategicznych i ustawie o policji z 2009 r.; podkreśla znaczenie reformy sektora bezpieczeństwa;

12. apeluje do Rady Bezpieczeństwa ONZ, aby:

- udostępniła UNMIS wszystkie obiecane zasoby, aby umożliwić realizację misji w optymalnych warunkach;
- uczyniła ochronę ludności priorytetem UNMIS;
- zapewniła jasne wytyczne dla UNMIS i szkolenia dla całego personelu misji dotyczące jej obowiązków w zakresie ochrony ludności;
- dalej uczestniczyła w rozwiązywaniu problemu LRA i dołożyła wszelkich starań w celu znalezienia kompleksowego i trwałego rozwiązania;

13. wzywa UNMIS, by przejęła bardziej proaktywną rolę w zakresie ochrony ludności cywilnej i stała się aktywnym partnerem w zapobieganiu lokalnym konfliktom, we współpracy z władzami plemiennymi;

14. uważa, że problemu północ-południe nie można rozpatrywać w oderwaniu i że pojednanie stanowi zasadniczy element każdego rozwiązania służącego zapewnieniu pokoju w Sudanie Południowym; w związku z tym wzywa wszystkie strony, by przestrzegały podstawowych praw człowieka ludności, uczyniły ochronę ludności cywilnej obszarem priorytetowym, położyły kres bezkarności i postawiły podejrzanym o popełnienia przestępstw karnych przed wymiarem sprawiedliwości z myślą o budowaniu zaufania;

15. wzywa UE i innych donatorów, w szczególności tych, którzy poczynili zobowiązania na konferencji donatorów w Oslo w 2005 r., do uznania znacznych potrzeb humanitarnych i rozwojowych Sudanu Południowego i zagwarantowania, że przydzielone środki będą odzwierciedlały te potrzeby i zostaną uwolnione; wzywa ich także do wsparcia rządu w przedstawieniu jasnej strategicznej wizji ról istniejących mechanizmów finansowania oraz w znalezieniu kreatywnych sposobów wspierania lokalnych organizacji, uznając, że silne społeczeństwo obywatelskie ma kluczowe znaczenie dla stabilności Sudanu Południowego;

16. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, ONZ oraz parlamentom krajowym, regionalnym i kontynentalnym grupy AKP.

DEKLARACJA

Porozumienie między UE a Ameryką Łacińską dotyczące bananów i jego wpływ na producentów bananów w AKP i UE

Porozumienie

- A. W grudniu 2009 r. UE osiągnęła porozumienie w ramach WTO z producentami ze Stanów Zjednoczonych i Ameryki Łacińskiej mające na celu zakończenie trwającego od dawna sporu dotyczącego bananów.
- B. Porozumienie będzie oznaczało znaczne obniżki taryf (35 % w okresie od 2010 r. najwcześniej do 2017 r.) na produkty nieprzywożone z krajów AKP, co zaszkodzi konkurencyjności producentów z AKP i UE.
- C. Ponadto UE prowadzi obecnie rozmowy dwustronne z niektórymi krajami Ameryki Łacińskiej mające na celu podpisanie umów o wolnym handlu, co może doprowadzić do znacznych dalszych obniżek taryf i istotnie zmniejszyć korzyści, jakie producenci bananów z AKP mieli czerpać z EPA.
- D. Banany są czwartym produktem rolnym pod względem wywozu na świecie. Ponad jedna trzecia całego przywozu to przywóz na rynek UE.

- E. Ponad 80 % światowego rynku kontrolują przedsiębiorstwa międzynarodowe działające w Ameryce Łacińskiej.
- F. Już w 2008 r. 72 % bananów sprzedawanych w Europie pochodziło z Ameryki Łacińskiej, natomiast banany z krajów AKP i UE stanowiły odpowiednio tylko 17 % i 10,5 %. Praktycznie cały wywóz bananów z AKP trafia do UE, natomiast kraje Ameryki Łacińskiej prowadzą wywóz także do Ameryki Północnej i Południowej oraz do Rosji.
- G. Produkcja bananów ma duży wpływ na lokalne społeczności, nie tylko w wymiarze gospodarczym, lecz także w odniesieniu do środowiska naturalnego, migracji, kwestii dotyczących płci i standardów pracy.
- H. W niektórych krajach Ameryki Łacińskiej produkcję bananów przez przedsiębiorstwa wielonarodowe wiązano z licznymi przypadkami łamania praw człowieka.
- I. Porozumienie wejdzie w życie, kiedy Parlament wyrazi zgodę (jeżeli ją wyrazi), a Rada zatwierdzi jego zawarcie.

Wpływ

- J. Skutki porozumienia, które stanowi próbę dostosowania celów w zakresie zrównoważonego rozwoju ze zobowiązaniami w ramach WTO, już zaczynają być odczuwalne.
- K. Producenci z AKP poważnie ucierpią, ponieważ stracą znaczną część ochrony taryfowej. W niektórych krajach AKP, które są w dużym stopniu uzależnione od wywozu bananów, sektor wywozowy może całkiem zniknąć, co będzie miało tragiczne konsekwencje społeczne i gospodarcze.
- L. Bez właściwych środków towarzyszących wysoką cenę społeczno-gospodarczą zapłacą także europejskie regiony produkujące banany; niektóre z tych regionów należą do najuboższych w UE i już zmagają się z dużym bezrobociem.
- M. Przedsiębiorstwa wielonarodowe odniosą ogromne korzyści kosztem małych społeczności rolniczych w UE/AKP.
- N. Regiony produkujące banany w AKP i UE będą potrzebowały większego wsparcia finansowego na podtrzymanie tego kluczowego rodzaju działalności gospodarczej, aby mogły konkurować z bananami z regionów, gdzie płace, warunki socjalne i ekologiczne są bardzo niskie.
- O. Prawdopodobne jest, że przejście w kierunku coraz tańszych bananów spowoduje równanie w dół pod względem standardów pracy w sektorze bananów, w tym pracy dzieci, ochrony środowiska naturalnego, korupcji i uchylania się od opodatkowania.
- P. Komisja Europejska opracowała pakiet wsparcia dla producentów z AKP (działania towarzyszące w odniesieniu do bananów) na kwotę 190 mln EUR na przestrzeni czterech lat, z dodatkowymi 10 mln EUR uzależnionymi od różnych warunków. Wsparcie to nie uwzględnia dalszych obniżek taryf wynikających z dwustronnych umów o wolnym handlu z krajami Ameryki Łacińskiej.

- Q. Nowe koncesje dla Kolumbii i Peru i te, o które już zwróciły się kraje Ameryki Środkowej, znacznie wykraczają poza te zawarte w niedawnym porozumieniu i mogą zdestabilizować inne kraje w regionie oraz gospodarki innych producentów bananów w krajach AKP i UE.
- R. Nie przewidziano dodatkowego wsparcia dla producentów z UE, zwłaszcza z regionów najbardziej oddalonych.

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE, przypominając, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest teraz zapisana w traktacie z Lizbony, żąda, by:

1. Komisja przeprowadziła ocenę wpływu gospodarczego, społecznego i środowiskowego porozumienia w sprawie bananów UE-Ameryka Łacińska na producentów bananów w UE i AKP, zgodnie z deklaracją XXIII umowy z Kotonu;
2. Komisja uczciwie rozważyła zwiększenie pakietu finansowego mającego na celu pomoc producentom z AKP i Europy w dostosowaniu się do nowego systemu i przyspieszyła wydatkowanie tych funduszy;
3. Komisja rozważyła udzielenie krajom AKP konkretnego dodatkowego wsparcia finansowego i technicznego w celu poradzenia sobie ze skutkami społecznymi i środowiskowymi, ograniczeniami po stronie podaży i wspierania dywersyfikacji po 2013 r.;
4. UE przedstawiła środki, które pomogą krajom w znacznym stopniu zależnym od wywozu bananów zdywersyfikować gospodarkę, obejmując większą pomoc na rzecz wymiany handlowej, spełnienie obietnic KE i państw członkowskich w zakresie pomocy na rzecz wymiany handlowej po 1 mld EUR (z czego 50 % miało być dostępne dla krajów AKP);
5. Komisja zapewniła wsparcie w celu zrównoważenia strat ponoszonych przez producentów z UE, stopniowo wdrożyła środki mające na celu zachęcanie do zrównoważonej produkcji bananów w UE oraz zapewniła skuteczne stosowanie klauzuli ochronnej dotyczącej bananów w dwustronnych i wielostronnych umowach handlowych;
6. wszelkie nowe obniżki taryf w ramach dwustronnych umów handlowych z krajami Ameryki Łacińskiej poza porozumieniem w ramach WTO mogły skutkować odpowiednimi środkami kompensacyjnymi;
7. Komisja zagwarantowała producentom z AKP i UE prawdziwą pewność prawną co do przyszłości systemu handlu bananami oraz by PE i parlamenty krajowe AKP nadal uważnie monitorowały tę kwestię;
8. władze UE i AKP zwiększyły wysiłki w celu zagwarantowania, że wszystkie kraje produkujące banany skutecznie stosują wszystkie aspekty programu MOP dotyczącego godnej pracy;
9. Komisja podniosła świadomość kwestii etycznego handlu, aby zniechęcić europejskich detalistów od przywozu bananów od producentów, którzy stosują nieodpowiednią politykę w zakresie uchylania się od opodatkowania, korupcji, standardów pracy i łamania praw człowieka;
10. Parlament Europejski poważnie rozważył wpływ kwestii poruszonych w niniejszej deklaracji przed wyrażeniem zgody na porozumienie dotyczące bananów.

Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Karaiby

Kontekst w regionie

Region stoi wobec kilku wyzwań dotyczących trwałego rozwoju, takich jak niewielka liczba ludności, ograniczony i drogi transport, szczególne narażenie na zmiany klimatu i klęski żywiołowe, gospodarki monokulturowe z ograniczonymi możliwościami dywersyfikacji.

Proces integracji w regionie formalnie rozpoczęła Federacja Indii Zachodnich (1958–1963). CARIFTA wznowiła proces integracji w 1967 r., a od 1973 r. CARICOM nadała procesowi dodatkowy rozpęd dzięki szeregowi inicjatyw takich jak współpraca i harmonizacja polityki zagranicznej oraz raport Normana Girvana dotyczący wspólnej wizji wspólnej gospodarki. W 1992 r. utworzono CARIFORUM. Jego członkami są kraje Caricom⁽¹⁾ oraz Republika Dominikańska i Kuba; CARIFORUM jest sygnatariuszem umowy z Kotonu.

CARIFORUM pełni podwójną rolę: koordynuje przydzielanie środków i zarządza wdrażaniem RSP/RIP oraz wdrażaniem innych programów regionalnych finansowanych przez państwa członkowskie UE i innych donatorów.

Obecnie działania w zakresie integracji regionalnej koncentrują się na CSME, który ma zostać wprowadzony w 2015 r., oraz na drugim etapie, mającym na celu konsolidację i ukończenie tworzenia jednolitej gospodarki.

Mimo tych inicjatyw obecnie procesowi integracji w regionie nieco brakuje rozpędu. Niektórzy twierdzą, że jest to spowodowane brakiem poparcia obywateli, natomiast inni uważają, że zastój można przypisać skoncentrowaniu polityki na sprawach krajowych, krótkowzroczności politycznej spowodowanej znaczną fluktuacją wybieranych przedstawicieli lub pogładowi politycznemu, zgodnie z którym integracja z rynkiem światowym może przynieść większe korzyści gospodarcze. Większość przyznaje jednak, że brak zasobów spowolnił proces, dlatego w RSP/RIP należy odpowiednio uwzględnić ten problem.

RSP/RIP dla Karaibów

Uwzględnienie wyżej wspomnianych wyzwań w RSP/RIP jest konieczne, jeżeli dokument ten ma wspierać zarówno integrację regionalną, jak i integrację regionu z gospodarką światową. Ponadto RSP/RIP powinien wspierać region we wdrożeniu EPA Cariforum-UE.

W ramach RSP/RIP dla Karaibów dostępna jest kwota **165 mln EUR**:

- **Obszar o znaczeniu kluczowym: regionalna integracja/współpraca gospodarcza i budowanie zdolności w odniesieniu do EPA (przydział wynoszący 85–90 % czyli 143 mln EUR)**
- Najważniejsze przewidziane obszary interwencji opierają się na różnych istniejących procesach integracji i współpracy w ramach CARIFORUM, takich jak unia gospodarcza OECS, CSME, rozszerzenie rynków regionalnych, wdrożenie EPA (na które przydzielono 72,6 mln EUR) oraz rozwój zasobów ludzkich w ramach instytucji regionalnych.
- **Obszar niemający kluczowego znaczenia: podatności i kwestie społeczne (przydział wynoszący 10–15 % czyli 22 mln EUR)**
- Obszar niemający kluczowego znaczenia ma na celu poświęcenie szczególnej uwagi przestępczości i bezpieczeństwu, wzmocnieniu pozycji podmiotów pozarządowych i rozwojowi zdolności.

Analiza RSP/RIP

- **Niezależny zespół ekspertów:** decydujące znaczenie ma pełne włączenie społeczeństwa obywatelskiego, naukowców i sektora prywatnego w proces śródkresowego przeglądu RIP/RSP.

⁽¹⁾ Antigua i Barbuda, Bahamy, Barbados, Belize, Dominika, Grenada, Gujana, Haiti, Jamajka, Saint Lucia, Saint Vincent i Grenadyny, Saint Kitts i Nevis, Surinam oraz Trynidad i Tobago.

- W związku z powyższym WZP wspiera utworzenie niezależnego zespołu ekspertów, którego zadaniem byłoby zidentyfikowanie wąskich gardeł utrudniających przyspieszenie rozwoju i poszerzenie źródeł utrzymania w regionie. Po zidentyfikowaniu niezbędnego wkładu w zakresie zasobów finansowych i ludzkich zespół mógłby sformułować zalecenia finansowe i instytucjonalne na temat tego, jak najlepiej pobudzać wzrost i poszerzyć źródła utrzymania.
- **Regionalna integracja/współpraca gospodarcza:** równoległe z budowaniem zdolności i inicjatywami instytucjonalnymi wspieranymi w ramach obszaru o kluczowym znaczeniu WZP uważa, że należy przydzielić ok. 143 mln EUR na projekty w obszarach kształcenia, tworzenia nowych miejsc pracy, energii oraz transportu lotniczego i morskiego.
- Takie ukierunkowane i konkretne wydatki niosą ze sobą realny potencjał w zakresie wspierania integracji regionalnej.
- **Rozwój gospodarczy:** w RSP/RIP zidentyfikowano wiele przeszkód w rozwoju gospodarczym: dwie z nich to wysokie standardy sanitarne i fitosanitarne UE (SPS) oraz ograniczone możliwości różnicowania gospodarczego.
- WZP podkreśla potrzebę przydzielenia Cariforum sprawiedliwej części środków dla AKP przeznaczonych na zapewnienie zgodności z SPS, wynoszących 30 mln EUR. W szczególności środki te powinny skoncentrować się na sektorze rybołówstwa oraz nowo powstających branżach, takich jak akwakultura, przetwórstwo rolne i usługi (np. ośrodki spa i ekoturystyka).
- Badania i innowacje mogą napędzać różnicowanie gospodarcze, a silniejsze skoncentrowanie się na badaniach i innowacjach może przynieść szczególne korzyści MŚP i przemysłowi rolnemu.
- **Wdrożenie EPA:** oprócz przydziału w RSP/RIP wiele szczegółowych krajowych programów orientacyjnych (NIP) jest zorientowanych na działania związane z EPA, takie jak konkurencyjność, reformy administracji publicznej i infrastruktura. 454 mln EUR ze środków w ramach programów krajowych (75 % z dostępnych 600 mln EUR) przydzielono na pomoc związaną z handlem.
- Umowa o partnerstwie gospodarczym wymaga poważnych zmian organizacyjnych i strukturalnych. Wyzwania, np. wzmocnienie służb prawnych, są znaczne i należy zapewnić regionowi odpowiednie wsparcie w stawieniu im czoła.
- WZP podkreśla znaczenie dotrzymania przez WE i państwa członkowskie zobowiązań w zakresie pomocy na rzecz wymiany handlowej wynoszącej po 1 mld EUR (z czego 50 % będzie dostępne dla krajów AKP) do 2010 r. Jak wspomniano wcześniej, zgodność z SPS pozostaje priorytetem.
- Śródkresowy przegląd RSP/RIP (i, podobnie, krajowych dokumentów strategicznych/krajowych programów orientacyjnych) powinien stanowić realną możliwość zmiany finansowania, jeśli państwa członkowskie UE nie dotrzymają obietnicy.
- **Bezpieczeństwo żywnościowe:** region powoli zareagował na światowy kryzys żywnościowy. Zwłoka ta zwraca uwagę na potrzebę wypracowania regionalnego konsensusu w kwestii tego, jak najlepiej zwiększyć produkcję rolną. Choć niektóre kraje nadały już priorytet bezpieczeństwu żywnościowemu w planowaniu rozwoju, kompleksowa strategia rozwoju regionalnego mogłaby skuteczniej zapewnić odpowiednią produkcję rolną. Aby zagwarantować bezpieczeństwo żywnościowe w perspektywie średnio- do długoterminowej, region musi zapewnić pomoc rozwojową, aby pobudzić sektor rolny.
- WZP uznaje, że na przestrzeni 3 lat WE przyznała 1 mld EUR na rzecz 23 krajów w największym stopniu dotkniętych kryzysem żywnościowym oraz z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2009 r. na Haiti wydano 15,8 mln EUR.
- **Zasoby ludzkie i drenaż mózgów:** region ma trudności ze stworzeniem szerokiej bazy wiedzy specjalistycznej w kraju, a deficyt ten hamuje rozwój społeczny, dobrobyt, różnicowanie gospodarcze i wzrost.

- Ponadto region jest poważnie dotknięty nasilonym drenażem mózgów⁽¹⁾. Swobodny przepływ siły roboczej i wspólne gromadzenie zasobów ludzkich w regionie pozwala nieco złagodzić problem, dlatego WZP z zadowoleniem przyjmuje przydział prawie 10 mln EUR na rozwój zasobów ludzkich i budowanie zdolności na szczeblu regionalnym.
- Jednak aby zająć się źródłem problemu, region musi być w stanie stworzyć zachęty, które skłonią emigrantów do powrotu do domu i dzielenia się nabytymi umiejętnościami z korzyścią dla regionu.
- Należy zachęcać do prowadzenia poważnego dialogu politycznego, w szczególności warto dokonać analizy działań podejmowanych przez Gujanę i inne kraje w celu odwrócenia migracji w latach 90. W tym celu WE powinna przeznaczyć środki na zwiększenie współpracy regionalnej w kwestiach dotyczących migracji oraz budowanie zdolności w celu ograniczenia drenażu mózgów.
- **Zmiany klimatu:** zmiany klimatu mają nieproporcjonalny wpływ na małe państwa wyspiarskie, takie jak w regionie Karaibów.
- Mimo że RSP/RIP nie zawierają postanowień dotyczących zajęcia się zmianami klimatu, w 2009 r. Komisja Europejska przydzieliła 71 mln EUR na walkę z migracją związaną ze zmianami klimatu oraz 97 mln EUR na dostosowanie do nich. Ponadto Komisja planuje przeznaczyć 3 mln EUR dla Kuby i 8 mln EUR za pośrednictwem GCCA, aby wesprzeć CCCCC we wdrażaniu strategii regionalnej.
- Dla WZP użyteczne byłyby dalsze informacje – pod względem zarówno finansowania, jak i koordynacji – o inicjatywach i programach UE i regionalnych, takich jak GCCA, strategia UE na rzecz zmniejszania ryzyka wystąpienia katastrof w krajach rozwijających się, program tematyczny DCI dotyczący „równoważonej gospodarki zasobami środowiska i zasobami naturalnymi”, program regionalny Wspólnoty Karaibów na lata 2005–2015 (CDEMA), kompleksowe ramy i strategia zarządzania klęskami żywiołowymi (także CDEMA) i CCCCC.
- **Zagadnienia dotyczące płci:** zagadnienia dotyczące płci powinny uzyskać wyższy priorytet polityczny, zwłaszcza w świetle niedawnego kryzysu finansowego, który sprawił, że „godna praca” stała się trudniej dostępna dla kobiet.
- **Koordynacja działań donatorów:** spójność strategii donatorów i warunków wdrażania jest bez wątpienia priorytetem, którego realizacja pozwoli zmniejszyć obciążenie rządów krajowych i instytucji regionalnych, ale także zwiększyć skuteczność pomocy międzynarodowej. Jednak z doniesień donatorów, dyplomatów i naukowców wynika, że zasady deklaracji paryskiej i deklaracji z Akry w sprawie skuteczności pomocy zdecydowanie nie są właściwe wdrażane.
- Jako kluczowy donator UE powinna nie tylko podjąć dalsze działania mające na celu usprawnienie własnych wymogów dotyczących donatorów, lecz także współpracować z innymi donatorami w celu zwiększenia koordynacji i zminimalizowania marnotrawstwa. WZP wspiera wspólną realizację projektów regionalnych (np. CARTAC, PANCAP, CRNM i wiele projektów OECS) i z zadowoleniem przyjmuje wiodącą rolę WE w koordynacji donatorów na rzecz PANCAP. WZP zachęca WE do zapewnienia wsparcia finansowego CDEMA, która angażuje wielu donatorów zajmujących się zarządzaniem klęskami żywiołowymi, ale która – według RSP/RIP – nie posiada obecnie zdolności, by skutecznie koordynować działalność donatorów.
- **Wdrożenie pomocy:** WZP wspiera ustanowienie funduszu rozwoju regionalnego w ramach Funduszu Rozwoju Caricom z zadaniem zarządzania środkami z EFR i innymi.
- WZP liczy na otrzymanie dalszych informacji na temat wyników analizy sekretariatu Cariforum oraz rozmów pomiędzy Komisją Europejską, władzami regionalnymi i EBI na temat możliwości ustanowienia funduszu ds. infrastruktury w regionie Karaibów w oparciu o model afrykański.

⁽¹⁾ Według szacunkowych danych 60 % obywateli z wyższym wykształceniem wyjechało z regionu; w przypadku Jamajki, Grenady, Gujany, Haiti, Saint Vincent i Grenadyn odsetek emigrantów w tej grupie wynosi 80 %.

- **Kontrola:** poza nadzorem parlamentarnym nad RIP/RSP WZP zaleca przeprowadzenie niezależnej kontroli. Jej celem powinno być po pierwsze dokonanie oceny tego, czy udział Cariforum w 10 EFR wydano efektywnie. Po drugie, w ramach kontroli należy zdać sprawozdanie z tego, czy korzyści z 10 EFR były jednakowo odczuwalne w całym regionie, czy też skoncentrowały się na konkretnych obszarach geograficznych lub sektorowych.

Zalecenia

Jak zauważono powyżej, część obszaru o znaczeniu kluczowym stanowi regionalna integracja i współpraca gospodarcza.

WZP w pełni popiera to dążenie, a jednocześnie podkreśla, że celem powinien być zrównoważony i zorientowany na rozwój wzrost gospodarczy, który może wzmocnić i ujednolicić pozycję negocjacyjną regionu na arenie światowej.

Podobnie, budowanie zdolności w odniesieniu do EPA stanowi zasadniczą część obszaru o znaczeniu kluczowym: dlatego RSP/RIP musi zapewnić wsparcie techniczne i finansowe w celu ustanowienia odpowiednich ram.

Przeciwdziałanie skutkom migracji i drenażu mózgów, zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego i walka ze zmianami klimatu stanowią kluczowe wyzwania wymagające reakcji regionu.

W regionie pilnie potrzebna jest lepsza koordynacja działań donatorów. WZP zwraca się do WE o uwzględnienie powyższych zaleceń.

Choć Parlament Europejski może zapewnić nadzór parlamentarny po stronie UE, należy zauważyć z ubolewaniem, że po stronie Cariforum jest to trudniejsze z powodu braku parlamentu regionalnego.

LISTA SKRÓTÓW

AfT	pomoc na rzecz wymiany handlowej
CARICOM	Wspólnota Karaibska
CARIFTA	Karaibskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu
CARIFORUM	Karaibskie Forum Państw AKP
CARTAC	Karaibski Regionalny Ośrodek Wsparcia Technicznego
CCCCC	Karaibski Ośrodek ds. Zmiany Klimatu
CDEMA	Karaibska Agencja Zarządzania Kryzysowego
CRNM	Karaibski Regionalny Mechanizm Negocjacyjny
CSME	Jednolity Rynek i Gospodarka CARICOM
CSP	krajowy dokument strategiczny
DCI	instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju
EFR	Europejski Fundusz Rozwoju
EBI	Europejski Bank Inwestycyjny
EPA	umowa o partnerstwie gospodarczym

GCCA	Światowy Sojusz na Rzecz Przeciwdziałania Zmianie Klimatu
WZP	Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne
NIP	krajowy program orientacyjny
OECD	Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju
OECS	Organizacja Państw Wschodniokaraibskich
PANCAP	Ogólnokaraibskie Partnerstwo przeciw HIV/AIDS
RPTF	regionalna przygotowawcza grupa zadaniowa
MŚP	małe i średnie przedsiębiorstwa
SPS	sanitarne i fitosanitarne

Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Afryka Wschodnia, Afryka Południowa i Ocean Indyjski

Regionalny dokument strategiczny (RSP) na rzecz Afryki Wschodniej, Afryki Południowej i Oceanu Indyjskiego obejmuje 21 państw i 4 organizacje regionalne (OR), tj. Wspólny Rynek Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA), Wspólnotę Wschodnioafrykańską (EAC), Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju (IGAD) i Komisję Oceanu Indyjskiego (COI). Do tego obszaru geograficznego zalicza się również region najbardziej oddalony, Réunion, oraz francuskie terytorium zamorskie: Majotta.

Cele strategii regionalnej (RSP)

Cel RSP, ustanowiony przez Unię Europejską i poszczególne partnerskie OR, polega na wnoszeniu wkładu w pogłębianie procesu integracji regionalnej, który prowadzą wspomniane organizacje regionalne. Nacisk kładziony jest na otwarcie rynków i utworzenie wspólnego rynku.

Ostatecznym celem tej strategii jest również przyczynianie się do likwidacji ubóstwa oraz pomoc w realizacji milenijnych celów rozwoju. Podobnie jak w przypadku integracji regionalnej, osiągnięcie tego celu wiąże się ze wzrostem gospodarczym i rozwojem handlu.

Procesy integracji regionalnej prowadzone w regionie Afryki Wschodniej, Afryki Południowej i Oceanu Indyjskiego

W przedmiotowym regionie działają 4 główne OR. Te 4 organizacje regionalne realizują równoległe różne cele, które się wzajemnie uzupełniają.

Organizacją, do której należy najwięcej krajów w tym regionie, jest COMESA. Jej celem jest stworzenie strefy wolnego handlu oraz unii celnej i walutowej w krajach członkowskich, aby dzięki temu stać się w pełni zintegrowaną, konkurencyjną na arenie międzynarodowej wspólnotą, w której poziom życia mieszkańców jest wysoki i która jest gotowa do połączenia się w Afrykańską Wspólnotę Gospodarczą.

EAC wyznaczyła sobie podobne cele co COMESA, przy czym szybciej je realizuje: unia celna została utworzona w 2005 r., wspólny rynek jest zaplanowany na 2010 r., natomiast unia walutowa na 2012 r.

Dwie pozostałe kluczowe OR w tym regionie mają bardziej ograniczony zakres działania. Są one zorientowane na mniejsze strefy mające wspólne granice, albo też w przypadku COI, leżące w tym samym basenie oceanicznym.

COI realizuje szereg celów: solidarność między ludźmi, obrona interesów państw wyspiarskich na forach międzynarodowych i w ramach organizacji zajmujących się integracją regionalną, utrzymanie stanu środowiska i zasobów naturalnych oraz ich ochrona, regionalny wymiar rozwoju społecznego.

IGAD zajmuje się następującymi obszarami: rolnictwo, środowisko naturalne, współpraca społeczna i gospodarcza, pokój i bezpieczeństwo, równość kobiet i mężczyzn.

Pomoc pochodząca ze strategii regionalnej przeznaczona na pogłębianie procesu integracji regionalnej oraz osiągnięcie milenijnych celów rozwoju

Na RSP przydzielono 645 mln EUR w odniesieniu do procesu integracji gospodarczej w regionie. Aby zapewnić skuteczne wdrożenie tej strategii, cztery regionalne wspólnoty gospodarcze współpracują w ramach międzyregionalnej komisji koordynacyjnej.

W związku z powyższym do międzyregionalnej komisji koordynacyjnej (w której skład wchodzi przedstawiciele COMESA, IAC, COI i IGAD oraz przedstawiciele UE i sekretariatu AKP) należy zajęcie się koordynacją w celu osiągnięcia bardziej skutecznej integracji regionalnej poprzez handel i inwestycje, które dla zainteresowanych krajów są prawdziwymi synonimami rozwoju. Współpraca i koordynacja w ramach tej komisji przyniosły już obiecujące wyniki podczas wykonania 10 EFR. To, czy dążenie do wywołania rozwoju społecznego i równania w górę standardów życia poprzez wzrost gospodarczy i regionalne otwarcie rynków zakończy się powodzeniem, będzie zależało od tej komisji. Komisja będzie także musiała także zająć się kwestią tego, jak zagwarantować przetrwanie wszystkich OR bez angażowania ich wszystkich.

RSP a umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA)

EPA mają wspierać proces integracji regionalnej, a nie odwrotnie. Równie ważne wydaje się potwierdzenie, że nie można narzucać z zewnątrz drogi, jaką ma podążać proces integracji regionalnej, a UE powinna przestać na wspieraniu tego procesu lub procesów na warunkach wybranych przez kraje AKP.

Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC), COMESA i IAC zdecydowały na szczycie w Kampali w 2008 r. o utworzeniu programu prac, mającego na celu zbliżenie tych trzech OR, aby zharmonizować ich prawodawstwa i utworzyć obszerny wspólny rynek. W ramach procesu przewidziano wstępne podpisanie umowy o wolnym handlu przed przystąpieniem do tworzenia unii celnej, a następnie Afrykańskiej Wspólnoty Gospodarczej.

Oprócz tego dużego projektu uzgodnionego przez trzy OR istnieją też równoległe dwie strategie regionalne oraz trzy EPA. Trudno jest zatem określić dokładnie, jak UE (za pomocą 10. EFR) oraz EPA zamierzają wspierać proces integracji regionalnej, bez dążenia do rywalizacji poszczególnych OR w tworzeniu różnych wspólnych rynków (program ten w 85 % korzysta ze środków EFR) oraz, wreszcie, bez dążenia do wspierania przede wszystkim realizacji EPA.

Wydać się, że trzy obecnie negocjowane w dwóch regionach EPA, określone w 10. EFR, są uznawane przez radę trójstronną złożoną z COMESA, SADC oraz EAC za kamień węgielny w budowie Afrykańskiej Wspólnoty Gospodarczej. UE powinna więc dopilnować, by te dwie realizowane obecnie strategie regionalne oraz trzy negocjowane EPA nie spowodowały istotnej bądź trwałej dezorganizacji tego procesu.

Podczas szczytu w Kampali w październiku 2008 r. trójstronna rada COMESA-EAC-SADC podjęła decyzję o utworzeniu strefy wolnego handlu, po której nastąpi ustanowienie unii celnej. EPA, które są obecnie negocjowane w różnych konfiguracjach uczestników trójstronnej rady, powinny wzmocnić już rozpoczęty proces integracji.

Cel strategii utrzymania pokoju i stabilności regionalnej

Integracja polityczna, dobre zarządzanie oraz bezpieczeństwo społeczne są kluczowymi czynnikami gwarantującymi sukces procesu integracji gospodarczej. Bez nich nie może być mowy o integracji gospodarczej. Drugim celem przedmiotowej strategii jest wzmocnienie tego wymiaru poprzez pomoc czterem OR działającym w przedmiotowym regionie w zwiększeniu przejrzystości, demokratyzacji, bezpieczeństwa, stabilności i trwałego rozwoju. W tym kontekście etap przygotowawczy tego programu polega na właściwym określeniu międzyregionalnych strategicznych mechanizmów współpracy, które mogą sprzyjać zapewnieniu pokoju, demokratyzacji i trwałemu rozwojowi tego regionu. Na tym wstępnym etapie narodzą się konkretne i przemysłane projekty.

Wydaje się, że program ten podąża we właściwym kierunku. Jednakże fundusze, które zostały mu przydzielone, mogą okazać się niewystarczające do realizacji ambicji i potrzeb w tej dziedzinie.

Udział Réunion i Majotty w przedmiotowej strategii

Na początku należy wyrazić ubolewanie, że w żadnej części tej strategii nie widnieje nazwa wyspy Majotta, która w całości leży na Oceanie Indyjskim.

Załącznik poświęcony udziałowi Réunion w 10. EFR oraz w procesie integracji regionalnej podąża we właściwym kierunku. Jednak zaawansowane stanowiska Komisji Europejskiej nie odzwierciedlają jej konkretnych działań na rzecz Réunion w równoległych negocjacjach EPA. Komisja powinna na wszystkich poziomach – nie tylko w załącznikach do 10. EFR – uznawać regiony najbardziej oddalone (RUP) za potencjalne motory rozwoju w ich regionie geograficznym.

Godny pożałowania jest również fakt, że duży projekt rozwoju nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych, a w szczególności Internetu szerokopasmowego, nie jest finansowany ze szczególnym przeznaczeniem dla COI. Przepaść cyfrowa wciąż się utrzymuje w tym basenie oceanicznym, który z natury jest wysoce zależny od międzykontynentalnych połączeń podmorskich, w przypadku których siły rynkowe działają na niekorzyść użytkowników, co przejawia się w gorszej jakości oferowanych usług i dodatkowych kosztach świadczeń w porównaniu z regionami położonymi na kontynencie. 10. EFR powinien zachęcać do tworzenia platform rozpowszechniania nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych na szczeblu regionalnym, szczególnie w odniesieniu do COI.

Korzystne byłoby również, gdyby Komisja rozważyła możliwość opracowania instrumentu finansowego na rzecz jednolitej i szczególnej współpracy w regionach najbardziej oddalonych, jak też możliwość wdrożenia prostych procedur zarządzania, aby podjąć realne działania umożliwiające regionom najbardziej oddalonym odgrywanie roli potencjalnych motorów wzajemnego rozwoju regionalnego, która jest im przypisywana.

Dotyczy to również projektów poprawy dostępu morskiego, lotniczego i kolejowego, które są zasadniczo ważne, zwłaszcza dla rozwoju handlu.

Zalecenia

W świetle przedmiotowej strategii uznaje się, że włączenie do światowej wymiany handlowej oraz dynamizm gospodarczy to elementy, których najbardziej brakuje przedmiotowemu regionowi, aby osiągnąć rozwój cywilizacyjny i społeczny. Model, na który powołuje się strategia i który ma pozwolić na pogłębienie procesu integracji regionalnej, to model UE: utworzenie wspólnego rynku, unii celnej i walutowej. Należałoby być może wyrazić żal, że wspólna polityka rolna właściwa dla tego regionu nie została uznana za proces wart integracji i stosownego wsparcia. WPR jest natomiast w równym stopniu co wspólny rynek modelem, dzięki któremu UE odniosła sukces i który przyczynił się do stworzenia jeszcze ściślejszej unii pomiędzy obywatelami a państwami. WPR mogłaby również okazać się modelem jeszcze właściwszym dla przedmiotowego regionu, ponieważ dzięki niej, z korzyścią dla ludności, można by zapewnić samowystarczalność żywnościową (która była początkowym celem unijnej WPR). Należałoby także dopilnować, by w 11. EFR znaleziono mechanizmy pozwalające na konsultacje z parlamentami krajów członkowskich OR w tym regionie oraz na ich zaangażowanie.

Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - SADC

Kontekst w regionie

Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju (SADC) to międzynarodowa organizacja gospodarczo-polityczna, której celem jest stworzenie warunków dla rozwoju oraz wzrostu gospodarczego i społecznego w Afryce Południowej. Mimo że integracja gospodarcza stanowi najważniejszy element programu SADC, uwzględniono także współpracę polityczną.

SADC została ustanowiona w 1980 r. jako Południowoafrykańska Konferencja Koordynacji Rozwoju (SADCC), która miała za cel koordynowanie pomocy rozwojowej i ograniczenie zależności gospodarczej od RPA, w której panował wówczas apartheid. Dwanaście lat później została przekształcona w SADC. Obecnie SADC liczy 15 członków, którymi są: Angola, Botswana, Demokratyczna Republika Konga, Lesotho, Madagaskar, Malawi, Mauritius, Mozambik, Namibia, Seszele, RPA, Suazi, Zjednoczona Republika Tanzanii, Zambia i Zimbabwe.

Niestety członkostwo w SADC częściowo pokrywa się z członkostwem w innych organizacjach, takich jak Unia Celna Afryki Południowej (SACU), Wspólny Rynek Afryki Wschodniej i Południowej (COMESA), Wspólnota Wschodnioafrykańska (EAC) i inne. Fakt, że poszczególne kraje są członkami różnych regionalnych wspólnot gospodarczych, cały czas stanowi wyzwanie dla integracji regionalnej w Afryce Południowej. Ponadto region SADC negocjuje z UE umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) w czterech różnych konfiguracjach (SADC, ESA - Afryka Wschodnia i Południowa - i EAC). W skład grupy negocjacyjnej SADC EPA wchodzi tylko połowa obecnych członków SADC.

Ogólnie rzecz ujmując, SADC charakteryzuje się ogromnym brakiem regionalnej równowagi gospodarczej, gospodarki krajów są niewielkie i mało zróżnicowane, panują w nich wyraźne nierówności i ubóstwo. Jest to jeden z najuboższych regionów świata – prawie 45 % ogółu ludności SADC żyje za dolara dziennie. SADC to region o największej częstości występowania zakażeń HIV na świecie (1/3 ogółu zarażonych HIV/ chorych na AIDS mieszka w SADC), co ma katastrofalne skutki gospodarcze i społeczne dla regionu, ponieważ odbija się na wzroście DNB, podaży pracy, nierówności w dochodach, rozwoju społecznym oraz osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MCR). Pod względem liczby dzieci kończących szkołę podstawową wyniki krajów SADC są jednymi z najniższych na świecie. Region staje także wobec wyzwań w obszarze bezpieczeństwa żywnościowego i wodnego oraz demokracji, pokoju i bezpieczeństwa, które często powodują masowe ruchy ludności w SADC. Wciąż istnieją także znaczne wyzwania związane ze wzmocnieniem pozycji kobiet w sferze gospodarczej, udziału w podejmowaniu decyzji oraz praw człowieka i uprawnień. Społeczeństwo obywatelskie w regionie jest raczej słabe, rozdrobnione i charakteryzujące się wstecznym działaniem w stosunkach z rządami i organizacjami regionalnymi.

Odpowiedź zaproponowana w RSP/RIP dla SADC

W regionalnym programie orientacyjnym przydzielono 116 mln EUR regionowi SADC, rozdzielone w następujący sposób:

- Sektor kluczowy 1 – regionalna integracja gospodarcza (przydział wynoszący 80 % czyli 92,8 mln EUR)
 - zapewni szeroko zakrojone wsparcie w celu pogłębienia integracji gospodarczej i liberalizacji handlu w SADC oraz rozwiązania problemów z podażą w obszarach infrastruktury i bezpieczeństwa żywnościowego.
- Sektor kluczowy 2 – regionalna współpraca polityczna (przydział wynoszący 15 % czyli 17,4 mln EUR)
 - zapewni wsparcie dla budowania zdolności w kontekście regionalnego sprawowania rządów i wdrożenia pewnych aspektów wspólnej strategii Afryka-UE w zakresie zapobiegania konfliktom oraz w obszarze pokoju i bezpieczeństwa.
- Dwa sektory niemające kluczowego znaczenia – instrument na rzecz współpracy technicznej i wsparcie podmiotów pozarządowych we wdrażaniu działań w ramach RSP – otrzymają 5 % zasobów czyli 5,8 mln EUR.

Analiza RSP/RIP dla SADC

Nie ma wątpliwości co do tego, że integracja regionalna ma decydujące znaczenie dla rozwoju gospodarczego i ogólnego krajów SADC oraz umożliwienia im udziału w gospodarce światowej na równi z innymi międzynarodowymi podmiotami. Ponieważ RSP/RIP zdecydowanie wspiera rozwój regionalny w ramach SADC, program WE w ramach 10 EFR ma oczywiste znaczenie dla realiów w regionie. Ponadto środki przewidziane w ramach RIP są dobrze powiązane ze szczegółowymi celami określonymi w programie SADC, szczególnie w strategicznym planie rozwoju regionalnego (RISDP), a także we wspólnej strategii Afryka-UE. Jednak kwota 92,8 mln EUR byłaby wystarczająca, gdyby w RIP zapewniono dodatkowe środki na pokrycie krótkoterminowej utraty dochodów i ulepszenie regionalnej infrastruktury gospodarczej. Ponadto ponieważ kraje SADC są w znacznym stopniu uzależnione od wywozu kilku produktów podstawowych, w związku z czym poważnie odczuwają skutki kryzysów finansowych, gospodarczych i społecznych, należy także zapewnić środki na wsparcie państw SADC w transformacji i restrukturyzacji ich gospodarek oraz wprowadzenie środków zapewniających wartość dodaną w odniesieniu do dalszych etapów dystrybucji produktów podstawowych.

Niestety ani SADC, ani WE nie udało się odpowiednio rozwiązać problemu mnogości organizacji regionalnych w Afryce Południowej i podziału państw członkowskich SADC na trzy grupy negocjujące EPA, który poważnie komplikuje współpracę międzyregionalną i w regionie. W RSP wspomniano, że SADC i pozostałe organizacje regionalne prowadzące działalność mającą na celu integrację gospodarczą, w szczególności COMESA, muszą ściśle współpracować i koordynować wdrożenie swojej odpowiedniej strategii regionalnej. Wciąż nie wiadomo dokładnie, jak konkretnie ma przebiegać ta koordynacja.

Ponadto choć zwiększona integracja regionalna i współpraca polityczna mogą pośrednio przyczynić się do ograniczania ubóstwa, potrzebne jest zdecydowanie bardziej bezpośrednie i wyraźne powiązanie środków w ramach RSP ze zmniejszeniem ubóstwa i osiągnięciem MCR w regionie SADC. Niektóre ze wspólnych czynników, które nasilają ubóstwo w regionie, to zachorowalność na HIV/AIDS, nierówność płci, brak dostępu do zasobów takich jak żywność i woda oraz brak kapitału ludzkiego i kwalifikacji.

Co się tyczy HIV/AIDS, jeżeli nie uda się wypracować holistycznego rozwiązania problemu pandemii na szczeblu krajowym i regionalnym, szanse milionów mieszkańców SADC na osiągnięcie MCR maleją z dnia na dzień. Niestety w RSP przewidziano jedynie uwzględnianie problematyki HIV w ramach programu budowania zdolności przewidzianego w sektorze kluczowym 1. W związku z powyższym w RSP dla SADC należy położyć większy nacisk na regionalne projekty dotyczące HIV/AIDS, na przykład zapewniając środki na wdrażanie programów i strategii dotyczących HIV/AIDS w SADC, w tym planu operacyjnego dotyczącego problemu AIDS w SADC.

Kolejnym poważnym wyzwaniem dla państw SADC jest zadbanie o to, by dzieci rozpoczynające naukę rzeczywiście kończyły szkołę podstawową. Epidemia HIV pogarsza jeszcze sytuację w szkołach, ponieważ liczba pracowników sektora oświaty maleje w zatrważającym tempie – z doniesień wynika, że spadek liczby nauczycieli spowodowany AIDS wynosi 46,2 % w Zambii i 32,5 % w Mozambiku. Poza tym w RISDP dla SADC wyraźnie stwierdzono, że państwa członkowskie SADC osiągają gorsze wyniki także w zakresie zapewniania kształcenia ponadpodstawowego i wyższego, dlatego skoncentrowano się na koordynacji, harmonizacji i krzewieniu kształcenia i szkolenia.

Oprócz tego godne pochwały jest to, że RSP wspiera środki mające na celu współpracę w obszarze zrównoważonego bezpieczeństwa żywnościowego, służącej zapewnieniu w regionie trwałego dostępu do bezpiecznej żywności w odpowiednich ilościach. Jednak poza bezpieczeństwem żywnościowym niezwykle ważne dla rozwoju gospodarczego i społecznego regionu jest bezpieczeństwo wodne i dostęp do wody. Ponieważ słodka woda jest szczególnie rzadkim zasobem w Afryce Południowej, zapotrzebowanie na wodę może doprowadzić do konkurencji i sporów. Ponad połowa ogółu ludności SADC nie ma dostępu do bezpiecznej wody i urządzeń sanitarnych. W związku z powyższym wdrożenie regionalnego planu strategicznego SADC na rzecz rozwoju zasobów wodnych i zarządzania nimi oraz zmienionego protokołu w sprawie wspierania wspólnych cieków wodnych, a także rozwój infrastruktury wodnej bezpośrednio poprawiłyby dostawy wody pitnej oraz bezpieczeństwo żywnościowe (dzięki zapewnieniu wystarczających dostaw wody na potrzeby rolnictwa). WZP zachęca do bardziej zdecydowanego wspierania trwałego charakteru środowiska naturalnego w RSP, w szczególności w odniesieniu do walki z wylesianiem i degradacją gleby.

Strategie polityczne w zakresie migracji oraz sytuacja uchodźców i uchodźców wewnętrznych (IDP) to kolejne wyzwanie dla regionu, które należy lepiej odzwierciedlić w RSP.

Co się tyczy wdrożenia finansowania z RIP, jest ono dobrze dostosowane do osiągnięcia celów integracji regionalnej i współpracy politycznej, ponieważ zakłada udzielanie wsparcia bezpośrednio organizacji regionalnej i wykorzystanie mechanizmów finansowania SADC. Jednak, jak zaznaczono w RSP, z uwagi na zasadę pomocniczości niektóre interwencje mogą być wdrażane na szczeblu krajowym, mimo że ich cel dotyczy integracji regionalnej. Ponadto należy lepiej zająć się trudnościami z wdrażaniem finansowanych działań.

W przypadku regionu SADC struktura finansowa donatorów także wydaje się wyważona. Ponadto ponieważ interwencje WE są dobrze powiązane z ramami rozwoju regionalnego i instytucjami SADC, dodatkowo zapewnia to dobre perspektywy koordynacji z innymi donatorami.

Przed sporządzeniem RSP/RIP odbyły się konsultacje pomiędzy Komisją Europejską a sekretariatem SADC, przedstawicielami władz krajowych państw członkowskich SADC oraz regionalnymi podmiotami pozarządowymi mające na celu skoordynowanie RSP z krajowymi dokumentami strategicznymi dotyczącymi krajów w regionie. Nic nie wskazuje jednak na to, by w konsultacjach tych uczestniczyły krajowe i regionalne organy parlamentarne.

Zalecenia

1. Obszary wsparcia w RSP/RIP dobrze odzwierciedlają rozwój w regionie SADC w odniesieniu do regionalnej integracji gospodarczej i współpracy politycznej. Ponadto przewidziane środki ułatwią w przyszłości wdrożenie pełnej EPA SADC-UE. Mimo to kraje w regionie, które znalazły się w innej konfiguracji EPA, mogą być pewne, że w równym stopniu odniosą korzyści z RSP.
2. Należy stworzyć lepsze i bardziej bezpośrednie powiązania pomiędzy środkami w ramach RSP a zmniejszeniem ubóstwa. Problemami takimi jak HIV/AIDS, bezpieczeństwo wodne i rozwój zasobów ludzkich, w szczególności kształcenie – które stanowią niektóre z głównych przyczyn ubóstwa w krajach SADC – należy zająć się nie tylko na szczeblu krajowym, lecz także regionalnym. W tym celu należy lepiej uwzględnić te kwestie w RSP/RIP dla SADC.
3. Należy zwiększyć łączne środki na program, aby móc zapewnić dostateczne finansowanie środków w obszarach wyszczególnionych powyżej.
4. Parlamente krajowe państw SADC, Forum Parlamentarne SADC oraz Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE powinny być w większym stopniu zaangażowane w programowanie, wdrażanie, monitorowanie i ocenę regionalnego dokumentu strategicznego dla SADC.

Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Afryka Środkowa

1. Kontekst regionalny

a) Integracja regionalna

Integrację regionalną w Afryce Środkowej cechuje wciąż niejasna definicja regionu oraz współistnienie dwóch organizacji regionalnych o częściowo identycznych celach i zróżnicowanym składzie. Środkowoafrykańska Wspólnota Gospodarcza i Walutowa (CEMAC) ⁽¹⁾ rozpoczęła działalność w 1999 r., zaś Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Środkowej (CEEAC) ⁽²⁾ istnieje od 1983 r. Dla pierwszej z organizacji priorytetem jest przede wszystkim unia walutowa w zakresie, w jakim państwa członkowskie organizacji łączy wspólna waluta, tj. frank CFA. Tym samym CEMAC dąży głównie do utworzenia wspólnego rynku, zaś CEEAC osiąga większe wyniki w dziedzinie integracji politycznej, a zwłaszcza pokoju i stabilności. Niemniej problemem wciąż jest słabość instytucjonalna organizacji regionalnych i wdrażanie ich decyzji przez państwa członkowskie.

Demokratyczna Republika Konga należy również do Wspólnoty Gospodarczej Państw Wielkich Jezior (CEPGL).

Dla celów negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym i regionalnego programu orientacyjnego region składa się z państw członkowskich CEMAC, Demokratycznej Republiki Konga oraz Wysp Świętego Tomasza i Książęcej.

b) Inne wyzwania na szczeblu regionalnym

Region cechuje się – wciąż obecnym lub niedawno przezwyciężonym – brakiem stabilności w niektórych krajach (takich jak Czad, Republika Środkowoafrykańska, Demokratyczna Republika Konga). Dwa kraje (Czad i Republika Środkowoafrykańska) nie mają dostępu do morza, pomiędzy państwami Afryki Środkowej istnieją niewielkie powiązania, a region boryka się z ogromnym ubóstwem ludności. Afryce Środkowej nie brak jednak mocnych stron. We wszystkich krajach występują liczne bogactwa naturalne, w tym znaczne zasoby leśne i rolnicze. W celu przezwyciężenia „paradoksu obfitości”, zgodnie z którym bogactwo naturalne nie jest synonimem rozwoju, państwa Afryki Środkowej powinny zapewnić lepsze wykorzystanie i podział bogactw naturalnych. Dużym wyzwaniem dla krajów środkowoafrykańskich jest również demokracja i dobre sprawowanie rządów.

2. Rozwiązanie proponowane w RSP/NIP

Regionalny program orientacyjny przewiduje przekazanie 165 milionów euro, z czego 15 milionów dla CEPGL, na rzecz następujących obszarów priorytetowych:

- obszar priorytetowy 1 – integracja gospodarcza i handlowa oraz działania towarzyszące EPA (97 milionów euro, tj. 65 %) – celem jest wsparcie wysiłków organizacji regionalnych na rzecz utworzenia wspólnego rynku, ustanowienia powiązań pomiędzy sieciami drogowymi, telekomunikacyjnymi, elektroenergetycznymi itp. oraz rozwoju regionalnej polityki w zakresie rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego.
- obszar priorytetowy 2 – gospodarka odnawialnymi zasobami naturalnymi (30 milionów euro, tj. 20 %) – celem jest usprawnienie gospodarowania zasobami leśnymi i rybnymi oraz obszarami chronionymi.
- obszar priorytetowy 3 – integracja polityczna (15 milionów euro, tj. 10 %) – celem jest wzmocnienie potencjału regionu w zakresie zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania, w tym poprzez wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego.
- obszary pozapriorytetowe – wsparcie instytucjonalne i instrument współpracy technicznej (8 milionów euro, tj. 5 %) – celem jest przede wszystkim wzmocnienie koordynacji pomiędzy CEMAC a CEEAC.

⁽¹⁾ Państwa członkowskie: Kamerun, Kongo, Gabon, Gwinea Równikowa, Republika Środkowoafrykańska i Czad.

⁽²⁾ Państwa członkowskie: Angola, Burundi, Kamerun, Republika Środkowoafrykańska, Kongo, Gabon, Gwinea Równikowa, Czad, Demokratyczna Republika Konga oraz Wyspy Świętego Tomasza i Książęca.

3. Analiza RSP/NIP: Afryka Środkowa

RSP/ NIP na lata 2008–2013 ogłoszono bardzo późno, co stwarza problem przede wszystkim pod względem czytelności strategii europejskiej w regionie. Zdaniem Komisji Europejskiej opóźnienie to wynika z problemów napotkanych podczas konsultacji prowadzonych równocześnie z obiema organizacjami regionalnymi. Dopiero od lutego 2009 r. mogły one rozpocząć rozmowy w celu uzgodnienia swojej roli i podziału zasobów. Niemniej w przygotowaniu są obecnie trzy przedsięwzięcia: w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa, zasobów naturalnych i integracji regionalnej. Inne przedsięwzięcia są jeszcze w toku w ramach 9. EFR. W związku z opóźnieniem w przygotowaniu RSP/ NIP przegląd śródkresowy również przełożono o rok. Zgromadzenie podkreśla, że należy podejmować większe wysiłki w celu wspierania koordynacji pomiędzy obiema organizacjami regionalnymi i przyspieszenia realizacji wspólnego przedsięwzięcia, jakim jest integracja regionalna, co przyczyniłoby się również do unikania opóźnień w programowaniu, które bynajmniej nie zwiększają przewidywalności i skuteczności pomocy, stwarzając problemy między innymi w wydatkowaniu środków EFR w Afryce Środkowej.

Ponadto wydaje się, że bardzo wiele programów w ramach pierwszego obszaru priorytetowego poświęconych jest ulepszeniu norm (w dziedzinie handlu, opieki zdrowotnej, usług, inwestycji itp.), nie zaś wykonaniu konkretnych przedsięwzięć. Tymczasem o ile ujednolicenie i unowocześnienie norm to kwestie o zasadniczym znaczeniu, o tyle autentyczna synergia na szczeblu regionalnym możliwa będzie do osiągnięcia w większym stopniu poprzez produkcję i handel niż w drodze norm.

Negocjacje w sprawie regionalnej EPA w Afryce Środkowej znajdują się wciąż w impasie. Tymczasem przeważająca część strategii opracowanej w ramach RSP dotyczy działań towarzyszących EPA. Ze strony Komisji związek pomiędzy EPA a NIP został omówiony podczas przygotowywania RSP, a punktem wyjścia było założenie, że osiągnięte zostanie porozumienie i że NIP zachowuje swój elastyczny charakter. Istnieje jednak konieczność uprzedniego opracowania mechanizmów, aby zapewnić skuteczne wsparcie dla regionu, jeżeli zdecyduje się on na zawarcie EPA. Należałoby przede wszystkim skuteczniej wskazać konkretne aspekty, które powinny zostać uwzględnione w sposób priorytetowy. Równocześnie region nie powinien ponosić kary za impas w negocjacjach lub decyzję o zaniechaniu negocjacji w sprawie EPA, i to ani na płaszczyźnie finansowej, przede wszystkim w odniesieniu do środków przyznawanych z EFR w ramach pomocy na rzecz handlu, ani w odniesieniu do wdrażania programów, które powinny odpowiadać sytuacji panującej w regionie.

O milenijnych celach rozwoju (MCR) niemal w ogóle nie wspomina się w RSP, co jest niedopuszczalne, zważywszy że EFR jest pierwszym instrumentem pomocy UE na rzecz państw AKP, a jego priorytetem powinna być realizacja MCR. Pierwszym obszarem działalności jest handel, lecz nigdzie nie wspomina się o jego skutkach dla zatrudnienia i ubóstwa. Tymczasem istnieje konieczność, aby handel służył rozwojowi, co stanowi zresztą jeden z podstawowych celów EPA. W programowaniu należy przewidzieć bardziej konkretne działania mające bezpośredni wpływ na realizację MCR, zwłaszcza w dziedzinie opieki zdrowotnej czy edukacji, w zgodzie z instrumentem współpracy na rzecz rozwoju i zobowiązaniem politycznym do przekazania 20 % zasobów na opiekę zdrowotną i edukację podstawową. Nawet w dziedzinie handlu skutki dla mieszkańców, zwłaszcza w zakresie zatrudnienia, mają zasadnicze znaczenie, aby mogli oni utożsamiać się z trwającym procesem integracji regionalnej i dostrzegać korzyści płynące z polityki wdrażanej wspólnie przez UE i region Afryki Środkowej. Zdaniem Komisji ostatecznym celem strategii regionalnej jest ograniczenie ubóstwa (MCR 1). Komisja podkreśla, że opracowane zostaną bardziej konkretne programy, w szczególności na rzecz zatrudnienia, nawet jeżeli o tematyce tej nie wspomina się bezpośrednio w NIP. Należy jednak wyrazić ubolewanie, że pozostaje to wciąż w sferze deklaracji, tym bardziej że krajowe programy orientacyjne nie pozwalają uzupełnić obecnych braków NIP w zakresie wsparcia na rzecz realizacji MCR.

Istotnym tematem, który zasługiwałby na większą uwagę w dokumencie, jest rolnictwo, związane z inną kwestią, jaką jest samowystarczalność żywnościowa (MCR 1 dotyczy zwalczania ubóstwa i głodu). Mowa o temacie, który bezpośrednio wiąże ze sobą handel (poprawa i zróżnicowanie produkcji rolniczej, tworzenie wartości dodanej, rezygnacja z monokultury nastawionej na eksport), rozwój (poprawa samowystarczalności żywnościowej i zdrowia ludności, tworzenie miejsc pracy) i ochronę środowiska naturalnego (rozwój nowych technik uprawy wymagających mniejszego nawadniania, ochrona gleby itp.). Rolnictwo to zresztą jeden z głównych celów wyznaczonych we wspólnych wytycznych, które stanowią dokument o zasadniczym znaczeniu, będący w rzeczywistości zestawieniem strategicznych kierunków działania wytyczonych wspólnie przez UE i region Afryki Środkowej. Rolnictwo zasługuje zatem na większe bezpośrednie wsparcie na szczeblu regionalnym, a tymczasem jedynie pobieżnie wspomniane jest w ramach pierwszego obszaru priorytetowego (wsparcie na rzecz rozwoju polityki regionalnej, bez dalszych szczegółów). Komisja przyznaje zresztą, że istnieje potrzeba wzmocnienia pierwszego priorytetowego obszaru pomocy, i to zarówno w zakresie ujednolicenia polityki, jak i w zakresie zróżnicowania i przekształcenia produkcji.

Zalecenia

Wzmocnienie integracji regionalnej jest z całą pewnością zasadnym priorytetem, zwłaszcza w odniesieniu do krajów śródlądowych regionu. Należy jednak zachować daleko idącą czujność, aby negocjacje w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym nie stały na przeszkodzie osiągnięciu celu, jakim jest integracja regionalna.

O ile warto zauważyć, że jednym z obszarów priorytetowych jest gospodarka zasobami naturalnymi, ukierunkowana na zrównoważone gospodarowanie zasobami, o tyle należy podkreślić, że całościowo związek z przeciwdziałaniem ubóstwu ma wymiar dalece pośredni. Realizacja milenijnych celów rozwoju powinna zajmować naczelne miejsce w regionalnym dokumencie strategicznym i w tym względzie większe znaczenie należało również nadać rolnictwu.

Ponadto region dotkliwie odczuwa skutki światowego kryzysu gospodarczego, zważywszy że eksportuje surowce, na które spadł popyt na światowym rynku. Dowodzi to, w razie potrzeby, konieczności rozwoju potencjału w zakresie przetwarzania surowców i zróżnicowania gospodarki opartej nierzadko na jednym bogactwie naturalnym. Tymczasem, pomimo opóźnienia w przyjęciu RSP, nie wydaje się, aby ta podstawowa kwestia została wzięta pod uwagę. RSP powinien tym samym nakreślać czytelną strategię wsparcia na rzecz handlu dla krajów regionu, aby przyczynić się do tworzenia miejsc pracy i rozwoju.

Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Afryka Zachodnia

1. Kontekst regionalny

Przedmiotowy dokument, podpisany przez Komisję Europejską (10 EFR) z jednej strony a Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i Zachodnioafrykańską Unię Gospodarczą i Walutową (WAEMU) z drugiej, sporządzono na podstawie dokumentu regionalnego.

Region Afryki Zachodniej charakteryzuje się wieloma różnicami: rozwój gospodarczy i polityczny w 15 krajach tworzących region (i Mauretani) jest bardzo zróżnicowany. Większość stanowią „kraje najsłabiej rozwinięte” (LDC), wyjątkami są Wyspy Zielonego Przylądka, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Ghana i Nigeria (która jest ważnym producentem ropy naftowej). Pod względem stabilności politycznej i demokracji występują także rzucające się w oczy różnice między Ghaną a Mali, nie wspominając nawet o różnicy między Gwineą a Gwineą-Bissau. Sytuacja w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej poprawia się, ale nie jest jeszcze całkiem ustabilizowana. Liberia i Sierra Leone znajdują się wciąż w fazie po konflikcie. Ogólnie rzecz biorąc, można uznać, że niestabilna sytuacja dotyczy 9 z 15 krajów ECOWAS.

Afryka Zachodnia jest jednak jednym z najlepiej „zintegrowanych” regionów AKP, posiadającym instytucje regionalne, w przypadku których ważny jest także aspekt polityczny. ECOWAS nie tylko zajmuje się integracją regionalną, lecz także odgrywa ważną rolę pod względem wspierania dobrych rządów, zapobiegania konfliktom i rozstrzygania ich oraz utrzymywania pokoju. Jej struktury rzecz jasna nadal są słabe, a integracja nie tak gruntowna, jak można by sobie tego życzyć. Jednak w porównaniu z innymi przykładami integracji regionalnej w AKP handel w Afryce Zachodniej jest największy. Ponadto kraje obszaru Afrykańskiej Wspólnoty Finansowej (AFC) utworzyły unię celną i walutową, WAEMU.

Najważniejsza przeszkoda w rozwoju regionu wynika ze struktury jego gospodarki. Większość krajów to gospodarki oparte na wywozie nieprzetworzonych surowców, zwłaszcza produktów rolnych. Pomoc rozwojowa powinna zatem wspierać pojawienie się struktur przemysłowych, ale przede wszystkim pomóc tym krajom w przestrzeganiu środków sanitarnych i fitosanitarnych rynków wywozowych (w głównej mierze UE).

2. Rozwiązanie zaproponowane w RSP/RIP

W regionalnym programie orientacyjnym (RIP) RSP przewidziano budżet w wysokości 597 mln EUR oraz poniższe sektory kluczowe:

Sektor kluczowy I: pogłębianie integracji regionalnej, ulepszenie konkurencyjności i EPA	70 % budżetu (418 mln EUR)
Sektor kluczowy II: wzmocnienie dobrych rządów i stabilności regionalnej	20 % budżetu (119 mln EUR)
Inne programy	10 % budżetu (60 mln EUR)

Pośród „dodatkowych” sektorów KE dążyć do poprawy zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego, które jest niewystarczająco reprezentowane na szczeblu regionalnym.

W połowie okresu, czyli w 2010 r. konieczny będzie przegląd RSP i odpowiedniego RIP.

Analiza RSP/RIP dla Afryki Zachodniej

Jednym z priorytetów strategii jest bezpieczeństwo żywnościowe. Kwestia ta ma kluczowe znaczenie w regionie, który produkuje i wywozi surowce rolne, ale przywozi produkty przetworzone. Poza tym, na przestrzeni ostatnich 30 lat produkcja rolna nie rozwijała się w tempie odpowiadającym rozwojowi demograficznemu, co sprawiło, że bezpieczeństwo żywnościowej miejscowej ludności stało się mniej stabilne. Wsparcie w ramach RIP ukierunkowane na regionalną politykę rolną (zwłaszcza WAEMU), regionalną strategię na rzecz produkcji żywności i walkę z głodem wydaje się nieco niejasne. Dla Komisji Europejskiej bezpieczeństwo żywnościowe jest jedną z pięciu osi RIP, ale współpraca z organizacjami regionalnym wciąż wymaga sfinalizowania w postaci planu działania. Podobnie, KE powinna wesprzeć jeden z programów polityki rolnej ECOWAS.

W RSP słusznie zwrócono uwagę na słabości infrastruktury w regionie, zwłaszcza w przypadku transportu, i zaznaczono, że jest to prawdziwa bariera dla handlu regionalnego, a co za tym idzie rozwoju. Także w tym przypadku w RIP brak jasnej odpowiedzi, nawet jeśli Komisja zagwarantuje, że program rozwoju umów o partnerstwie gospodarczym (EPADP) stworzy użyteczne ramy służące kierowaniu pomocy różnych donatorów, zwłaszcza przeznaczonej na infrastrukturę.

Pierwszy sektor kluczowy odnosi się do umowy o partnerstwie gospodarczym, której jeszcze nie podpisano. Pozostają także pytania dotyczące finansowania funduszu regionalnego EAP i wykorzystania środków związanych z częścią EPA dotyczącą rozwoju do czasu jej podpisania.

W dokumencie brakuje szczegółowych danych dotyczących możliwych działań w zakresie migracji i polityki rybołówstwa UE oraz skuteczności porozumień w sprawie połowów.

Zalecenia

WZP chciałoby wiedzieć, jakie dokumenty lub podstawowe statystyki wykorzystała Komisja, aby rozpocząć rozmowy z regionem.

WZP pragnie podkreślić ważną rolę rolnictwa i zwraca uwagę na potrzebę większego zaangażowania regionalnych związków zawodowych rolników. Podkreśla także potrzebę określenia na szczeblu regionalnym planów mających na celu walkę z suszą i szarańczę pustynną, aby wzmocnić bezpieczeństwo żywnościowe na szczeblu regionalnym.

Jednym z celów RSP/RIP powinno być utworzenie rynków na szczeblu niższym niż regionalny, ponieważ kraje w regionie nie prowadzą wywozu do krajów sąsiadujących, co stwarza niedostatecznie wykorzystane możliwości handlowe. W związku z tym absolutnie konieczne jest otwarcie krajów i integracja rynków. Należy także zająć się problemem lokalnego przetwarzania produktów, ponieważ obecnie region wywozi surowce, a przywozi wyroby. Tego aspektu nie uwzględniono w RIP. Ponadto w RIP zwrócono zbyt mało uwagi na rozwój infrastruktury lokalnej.

Nawet jeśli ostatecznym celem współpracy jest zmniejszanie ubóstwa, związek między RIP a milenijnymi celami rozwoju wydaje się zbyt słaby. Jaśniejsze sformułowanie dotyczące strategii krajowych i strategii regionalnej z pewnością umożliwiłoby poprawę.

WZP nalega także, by PAPED finansowano z dodatkowych środków, a nie z EFR. Wreszcie, WZP nalega na zaangażowanie parlamentu ECOWAS w monitorowanie strategii regionalnej.

Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR - region Pacyfiku

Regionalna integracja w regionie Pacyfiku

Region Pacyfiku obejmuje 15 niewielkich państw wyspiarskich rozrzuconych na obszarze oceanu, którego powierzchnia jest równa powierzchni Afryki. Jako region posiada on niepowtarzalne cechy charakterystyczne, niespotykane w żadnym innym miejscu na świecie: niewielka liczba ludności (9,55 mln, taka sama jak w Belgii), powierzchnia lądu wynosząca jedynie 560 000 km² na przestrzeni ponad 29 mln km², co jest wyjątkowo dużym rozproszeniem. W rzeczywistości 80 % powierzchni lądu zajmuje Papua-Nowa Gwinea, a wiele mniejszych państw wyspiarskich ma powierzchnię niewielkich miast w Europie. Z koncepcją integracji regionalnej wiążą się zatem wyzwania.

Ogólnie państwa AKP w regionie Pacyfiku są zróżnicowane pod względem rozwoju gospodarczego i zasobów naturalnych, lecz posiadają wiele wspólnych cech społeczno-kulturowych, w tym sport, w szczególności związek rugby. Wiele z tych krajów posiada wspólne zasoby oceaniczne, takie jak potencjał w zakresie rybołówstwa i turystyki, lecz jest również narażonych na niebezpieczeństwo podnoszenia się poziomu mórz, co ma wpływ na obszary przybrzeżne. Handel regionalny nie jest jeszcze rozwinięty z powodu nieodpowiedniej infrastruktury transportowej i związanych z tym odległości. Pod względem gospodarczym i społecznym większość państw Pacyfiku jest w dużej mierze uzależniona od większych sąsiadów – Australii i Nowej Zelandii.

To w takich właśnie warunkach prowadzona jest współpraca regionalna, w ramach której co roku na Forum Wysp Pacyfiku (FWP) spotyka się 15 krajów oraz Australia i Nowa Zelandia. Sekretariat FWP, który również przewodniczy Radzie Regionalnych Organizacji Pacyfiku (dziesięć innych regionalnych organizacji międzyrządowych), realizuje regionalny program orientacyjny (RIP) w imieniu krajów AKP w regionie Pacyfiku. FWP współtworzyło również plan na rzecz Pacyfiku (lata 2006–2015), który określa współpracę i integrację regionalną jako:

- nawiązanie dialogów między rządami lub stworzenie procesów międzyrządowych;
- łączenie służb krajowych (takich jak: służby celne, ochrona zdrowia, edukacja i sport) na poziomie regionalnym;
- zmniejszenie barier rynkowych.

Plan na rzecz Pacyfiku zawiera inicjatywy mające na celu wsparcie rozwoju w regionie skoncentrowanego na czterech filarach, którymi są wzrost gospodarczy, zrównoważony rozwój, system sprawowania rządów i bezpieczeństwo. Ogólnie osiągnięto pewne postępy w przypadku usług z zakresu lotnictwa i transportu morskiego, bezpieczeństwa i infrastruktury telekomunikacyjnej, lecz różnice między gospodarkami państw AKP w regionie Pacyfiku utrudniły wykonanie umów handlowych i utworzenie należytej infrastruktury gospodarczej. Pozostaje jeszcze wiele wyzwań.

Jeśli chodzi o UE, w 2006 r. przyjęła ona swoją pierwszą „strategię UE na rzecz państw Pacyfiku”, która ma na celu uzupełnienie planu na rzecz Pacyfiku i skoncentrowanie się na wzmocnieniu dialogu politycznego z większym naciskiem na współpracę regionalną i poprawę skuteczności pomocy. Strategia ta stanowi podstawę obecnego regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP).

Zarys RSP/RIP dla krajów Pacyfiku

Pierwsze RSP/RIP dla regionu Pacyfiku na lata 2002–2007 przewidywały kwotę 29 mln EUR (podwyższoną do 39 mln EUR w ramach okresowego przeglądu RSP) rozbitą na następujące części:

- Integracja regionalna i handel regionalny: 9 mln EUR
- Rozwój zasobów ludzkich: 8 mln EUR
- Rybołówstwo: 5 mln EUR
- Aspekty poboczne (istniejące projekty/pomoc techniczna): 7 mln EUR

Obecne RSP/RIP w ramach 10. EFR są znacznie bardziej ambitne – kwotę 95 mln EUR przydzieloną na lata 2008–2013 podzielono następująco:

- Kluczowy sektor 1 (regionalna integracja gospodarcza): 45 mln EUR
- Kluczowy sektor 2 (zrównoważone gospodarowanie zasobami naturalnymi i ochrona środowiska): 40 mln EUR
- Aspekty poboczne (podmioty niepaństwowe, współpraca techniczna itd.): 10 mln EUR

Pierwsze dwa filary planu na rzecz Pacyfiku otrzymują zatem 90 % funduszy. Pozostałe dwa filary, system sprawowania rządów i bezpieczeństwo, otrzymają wsparcie w ramach zorganizowanego dialogu między UE a krajami AKP w regionie Pacyfiku i takich mechanizmów jak instrument na rzecz stabilności.

Analiza RSP/RIP dla krajów Pacyfiku

Obszarami o kluczowym znaczeniu w RSP/RIP są jasne priorytety określone przez sam region; obszary te odzwierciedlają najważniejsze potrzeby regionu, jeśli chodzi o dalszy zrównoważony rozwój. Oba obszary o kluczowym znaczeniu nadal rozwijają się w tempie osiągniętym dzięki pierwszemu RIP w istotnych sektorach integracji gospodarczej i wsparcia dla sektora rybołówstwa, chociaż rozwój zasobów ludzkich nie jest już konkretnym obszarem o kluczowym znaczeniu.

Kluczowy obszar 1 obejmuje cztery główne obszary interwencji:

- integrację gospodarczą i handel (umowa o partnerstwie gospodarczym i inne regionalne umowy handlowe);
- wsparcie dla sektora prywatnego (mechanizmy dla sektora prywatnego, kluczowe sektory takie jak turystyka i rybołówstwo, wspieranie przedsiębiorczości);
- mechanizmy umożliwiające wzrost gospodarczy (uczciwy handel, konkurencja, ochrona konsumentów, cła i normy międzynarodowe);
- zasoby ludzkie (zintegrowane programy edukacji i dostęp do szkolenia technicznego i zawodowego).

Wiele z tych sektorów koncentruje się na realizacji umowy o partnerstwie gospodarczym, pomimo że jak dotąd podpisały ją jedynie Fidżi i Papua-Nowa Gwinea.

Kluczowy obszar 2 obejmuje następujące obszary interwencji:

- zmiany klimatu i ograniczenie ryzyka katastrof;
- zrównoważone gospodarowanie zasobami morskimi (w tym zasobami rybnymi);
- zrównoważone gospodarowanie zasobami gruntów;
- ekosystemy i różnorodność biologiczna;
- odpady i zanieczyszczenie;
- monitorowanie środowiska naturalnego i zarządzanie informacjami.

Obszary te konstruktywnie poszerzają zakres RIP oraz w pełni odzwierciedlają potrzeby państw AKP w regionie Pacyfiku i priorytety w zakresie zrównoważonego rozwoju.

Wreszcie, w obszarze pobocznym przewidziano wsparcie techniczne dla Forum Wysp Pacyfiku jako regionalnego podmiotu zatwierdzającego (3 mln EUR) oraz 4 mln EUR na działalność podmiotów niepaństwowych. Poziom rozwoju sektora podmiotów niepaństwowych w regionie Pacyfiku jest ogromnie różnicowany i niewątpliwie potrzebna jest pomoc w zakresie tworzenia zdolności w tym zakresie.

Zalecenia

Ogólnie rzecz biorąc, WZP z zadowoleniem przyjmuje RSP/RIP w ramach 10. EFR jako pozytywny wkład w gospodarczy i społeczny rozwój państw AKP w regionie Pacyfiku. WZP wyciąga następujące wnioski do uwzględnienia w ramach przeglądu okresowego.

1. Fakt, że umowę o partnerstwie gospodarczym w regionie Pacyfiku podpisały jedynie Papua Nowa Gwinea i Fidżi kwestionuje zasadność koncentracji w kluczowym obszarze 1 regionalnego programu orientacyjnego na wykonaniu umowy o partnerstwie gospodarczym, ponieważ nie dotyczy to wielu państw regionu. Potrzebna jest jasna analiza skutków tego opóźnienia pod kątem sposobów wydatkowania środków w kluczowym obszarze 1.
2. Chociaż w RIP przewidziano pozytywne środki mające na celu wsparcie kształcenia i szkolenia w regionie, jednym z ważniejszych problemów jest migracja wykwalifikowanych pracowników do Stanów Zjednoczonych, Australii i Nowej Zelandii. Pomimo że środki przez nich przekazywane są znaczące, lokalne gospodarki ponoszą wysokie koszty kształcenia większości z tych specjalistów. W kluczowym obszarze 1 regionalnego programu orientacyjnego trzeba w większym stopniu skoncentrować się nie tylko na zapewnieniu tych kwalifikacji, lecz również na stworzeniu środków stwarzających samym państwom AKP w regionie Pacyfiku możliwość korzystania z posiadania własnej wykwalifikowanej siły roboczej. Ten sam argument dotyczy sportowców z wysp Pacyfiku, którzy są zatrudniani przez kluby w Australii i Nowej Zelandii i którym przyznawane są obywatelstwa tych krajów, aby mogli występować w rozgrywkach po stronie narodowej, co ma negatywny wpływ na narodowe reprezentacje w regionie Pacyfiku, takie jak reprezentacje Fidżi, Samoa i Tonga w przypadku rugby.
3. WZP z zadowoleniem przyjmuje dużą uwagę poświęconą rozwojowi sektora rybołówstwa, lecz wzywa do położenia większego nacisku na kwestię nielegalnych połowów, które wywierają zdecydowanie niszczące skutki na zasoby rybne i źródła utrzymania lokalnych rybaków. Nielegalne połowy prowadzone są przez statki z krajów spoza regionu, które wykazują niewielkie poszanowanie międzynarodowych uregulowań dotyczących wyłącznych stref lub zasobów. W społecznościach lokalnych w regionie Pacyfiku należy wspierać akwakulturę, aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe i eksport produktów rybołówstwa.

4. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne (WZP) jest zaniepokojone brakiem konsultacji parlamentarnych podczas przygotowywania RSP/RIP i ma nadzieję wesprzeć ten proces poprzez większą kontrolę nad krajowymi dokumentami strategicznymi (CSP) i regionalnymi dokumentami strategicznymi (RSP). Nie tylko potrzebne są bardziej intensywne konsultacje z krajowymi parlamentami państw AKP przy opracowywaniu i realizacji RIP, lecz również konieczne jest tworzenie zdolności parlamentarzystów i ich personelu w tej kwestii.
 5. WZP z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przy okazji położono nacisk na działalność podmiotów niepaństwowych, lecz jest zaniepokojony tym, które podmioty skorzystają z funduszy, i ma nadzieję, że kwalifikacje i reputacja tych podmiotów zostaną poddane należytej weryfikacji. WZP wzywa również do większego zaangażowania organizacji pozarządowych w procedurę konsultacji w sprawie RSP/RIP.
 6. Pozytywnie oceniono koncentrację na zmianach klimatu i ich wpływie na niewielkie państwa wyspiarskie oraz poziom funduszy przeznaczonych na pomoc w zapewnieniu ochrony przed tym coraz większym problemem. Istotne jest jednak, by fundusze nie zostały ukierunkowane na wsparcie coraz większego lobby, które całą odpowiedzialność za zmiany klimatu przypisuje krajom uprzemysłowionym i ich działaniom. Istnieje wyraźna różnica między przeciwdziałaniem skutkom zmian klimatu a wykorzystywaniem tego zjawiska do celów politycznych.
 7. We wszelkich działaniach na rzecz rozwoju regionalnego w regionie Pacyfiku kwestią nadrzędną musi być infrastruktura transportowa, ponieważ odległości między państwami członkowskimi i w ich obrębie oraz słaba infrastruktura utrudniają osiągnięcie postępów w zakresie handlu regionalnego lub rozwoju turystyki i innych sektorów, które zwiększyłyby korzyści dla miejscowej ludności.
-

Załącznik I	— Alfabetyczna lista członków wspólnego zgromadzenia parlamentarnego	10
Załącznik II	— Lista obecności na sesji w dniach od 29 marca do 1 kwietnia na Teneryfie (Hiszpania)	15
Załącznik III	— Załącznik dotyczący posiedzenia z dnia 29 marca 2010 r. (poniedziałek)	19
Załącznik IV	— Rezolucje przyjęte	20
	— Rezolucja w sprawie finansowych i gospodarczych skutków zmian klimatu w krajach AKP	20
	— Rezolucja w sprawie skutków społecznych światowego kryzysu	25
	— Rezolucja w sprawie odbudowy i rekonstrukcji po klęsce na Haiti oraz związku pomiędzy ubóstwem a klęskami żywiołowymi	31
	— Rezolucja w sprawie wsparcia dla umocnienia pokoju w Sudanie Południowym ...	34
	— Deklaracja — Porozumienie między UE a Ameryką Łacińską dotyczące bananów i jego wpływ na producentów bananów w AKP i UE	38
	— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Karaiby	41
	— Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Afryka Wschodnia, Afryka Południowa i Ocean Indyjski	45
	— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - SADC	48
	— Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Afryka Środkowa	51
	— Wnioski dotyczące regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) oraz regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10 EFR - Afryka Zachodnia	53
	— Wnioski w sprawie regionalnego dokumentu strategicznego (RSP) i regionalnego programu orientacyjnego (RIP) w ramach 10. EFR - region Pacyfiku	55

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL